

یوسف و زوله یخا

دەبی بلیین: ئیمە مانان ئە گەر بە وردی بو تەرجمە و تەفسیری ئایاتی قورئان بروانین و تیی بفرکین مەبەست و سوژە گەلی زورمان دەس دە که وی که دە توانین باشترین و تەواوترین خەزینە و گەنجینە ی و ئزاوهری و ئە دەبی و هونەری بو خوومان و بو زمانە که مان بەدی بەینین و سازی بەدین و لەوانە باشترین و عالیترین شوینە وارلە هەموو جوړە چریکه و چیروکی ئە دەبی، ئە خلاقی و کوّمە لایەتی گیرا و دل لاوین بەدی بینین و بیان خولقیین که تەمەن کورت نەبن و بە لگو تەمەن درپژین و چە نەدین سەدە بە سەر زمانانەو هەمبەستەو و خوړاگر و خوینونین.

بە یەقین لە و ئزاوهری و ئە دەبی هاو خولدا، هیمان مە بە ستی کوّنە و که و نارای بەره ی مروّف، چنیشتمانی یا جیهانی و نیوگە لانی بەسەر مە بە ست گەلی دیکە دا بووینە مەبە ستی تازه و نو ی که لە نیو ترینە کان و قە تار یا فروکە و بالوینە کان، وە یا لە پەراوہ خانە کانی شارە گرینگ کانی دنیا دا هەن، تی دە پە ری و دەبوری و لە و شوینانە دا دەس پی دە کری و بە ئە نجام دە گا، گیرا تر و دل لاوین تر و پر-خو زیار تری. سەرە تای دەورە ی تازه بونەو ه ی ئە دەبی ئور و پا و رونسانس یش بە که لک وەرگرتن لەم جوړە مەبەستە کوّنە و که و نارایانە، وە شەرح و تەوسیفی ئەم جوړە، وە شیوہ حیکایەت و ئەفسانانە ی خویانی روم و یونان و ولاتانی دیکە سەری هەلداوہ و پیگە پێستوہ.

باشترین کتیبی دەق و بلاوک و هونە و نەزم و شیعری ئور و پا هەر ئەوانەن و لەم سەرچاوہ و کانە لە بن نەها تووہ ی چریکه و چیروکانە ی نەتەوہ و هوزە جوړا و جوړە، کان و سەر چاوانە، تەر و پارا و کریا و ن و بنەرەتی پەرە گرتن و پەرە پیدان و پیشخستنی و ئزاوهری ئەو دەورانەش لەسەر ئە و بنەرە تانە دانریاوہ و قایم و پتە و کریاوہ.

لە چاخ و خولی ئیمە ماناندا که گوړیان و چونە پێشەوہ لە و ئزاوهری ئیسلامی تازه نویدا پەیدا بوو و پەیدادەبی و نوسەری، هەستیاری لە تاییەتی و جەغزی تاییەتی دیتە دەری و که و توتە دەس کچان و کورانی قوز و لاوی بیروردی، خاوەن هونەر و دە که و پتە، دەس

گه‌نجان و لاوان و گه‌وره کچانی هونه‌روه و هونه‌ر دوّست، وه خوئی کیشاوه‌ته جه غزی گشتی و له‌تایه‌تی هندی که سان دهر چووه، به لام ده بی‌بلین: که هیمان وّیژه و وّیژه‌وانی نه‌گه یشته‌ته دست گشت مروفیک، هه‌ل‌بژاردن و گول بژیری مه‌به‌ست له‌و روداوانه‌ی که له‌قورئان داهه‌یه، روداوی میژوی، دینی، ئولی، مه‌زه‌بی، ریاز، رجه‌یی وه‌ئه‌فسانه‌ی رابوردوان، خوّشه‌یستی، وه‌بره‌وی بی‌وینه‌په‌یدا ده‌که‌ن.

به‌و شیوه‌شیوایه، ده‌توانین بلین: هیمان‌تابه‌ئه‌مروکه‌په‌راوه‌و‌نوسه‌ر بو‌ئافراندن وه‌به‌دی هینان‌په‌یدا نه‌بووه‌و‌ئه‌وه‌ی‌واه‌یه‌بو‌چینی‌تایه‌ته، نه‌ک‌بو‌گشت‌به‌ره‌ی‌مروّف. به‌لام‌بیروئه‌ندیشه‌ی‌ئیلهام‌هینەر، وه‌داستانه‌کانی‌قورئان‌له‌نیو‌قاپ‌و‌قاپیلکه‌ی‌ته‌لای‌و‌عه‌جبات‌هینه‌ری‌ئه‌و، که‌چرو‌پری‌ئیلهام‌و‌وه‌حی‌بو‌قه‌له‌م‌به‌ده‌ستانی‌گه‌نجان‌و‌لاوان‌و‌نیو‌نجی‌سالان‌به‌دیاری‌دینی، پرشینگ‌دانه‌وه‌ی‌دنیای‌وه‌حی‌و‌په‌ره‌گرتنی‌ئیلهام‌له‌دل‌و‌ده‌رون‌و‌بیرومیشک‌و‌هه‌ستی‌په‌هه‌ست‌و‌به‌هه‌ستی‌ئه‌و‌جوّره‌قاره‌مانانه‌ی‌دنیای‌و‌یژاوه‌ری‌و‌هونه‌روه‌ده‌بی‌دینته‌جوّش‌و‌خروّش‌و‌پیل‌و‌شه‌پول‌دان. مه‌به‌ست‌ئه‌و‌قاره‌مان‌و‌قه‌له‌م‌به‌ده‌ستانه‌ی‌واله‌یه‌ک‌شه‌ونمی‌ریز‌و‌جوان‌وورد‌و‌له‌تیف، زه‌ریا‌و‌ده‌ریا‌ده‌خولقین‌و‌له‌که‌موسکه‌یه‌ک‌و‌زه‌ره‌یه‌کی‌دره‌خشان، جیهانی‌پروته‌ژی‌له‌ره‌نگ‌و‌جوّار‌و‌جوّری‌و‌اتا‌و‌ئه‌ده‌ب‌ده‌خولقین‌و‌مه‌به‌ستی‌رازاه‌و‌دلگیر‌و‌دلرفین‌به‌دی‌ده‌هین. ئیمه‌شیت‌و‌شه‌یدا‌و‌ویلی‌ئه‌م‌جوّره‌شیوه‌به‌دی‌هاتوانه‌و‌گیروده‌ی‌ئه‌و‌ئافراندانه‌ین.

کوّر‌و‌کوّزان‌و‌کوّزیلکی‌کورد‌و‌اری‌ئه‌م‌سه‌رده‌مه‌ی‌ئیمه‌زیاتر‌نیازی‌به‌ئافراندن‌و‌به‌دی‌هینان‌هه‌یه، هه‌ر‌وه‌کو، حه‌کیم‌ئه‌حمه‌دی‌خانی، جزیری، حه‌کیم‌مه‌وله‌وی‌کورد، خانای‌قوبادی، نالی‌و‌وه‌فایی‌و‌مه‌لا‌په‌یشان‌و‌ئه‌رکه‌وازی‌و‌سه‌بید‌صالح‌ماهی‌ده‌شتی‌و‌سه‌ی‌یاقو‌ماهی‌ده‌شتی‌کرماشانی... که‌جهانیکیان‌سازدا، ئه‌م‌بیروباوه‌ر‌و‌نه‌خش‌و‌روله‌ئه‌بی‌له‌نیو‌چینی‌گه‌نجان‌و‌لاوان‌و‌پیرانی‌نه‌ناسراو‌دا‌بوئی‌بگه‌ریین‌و‌بو‌له‌چاپ‌دانی‌ئاسه‌و‌اریان‌بکوّشین‌تا‌شیرنی‌زانستیان‌بنوّشین. ئیمه‌نیازمان‌به‌م‌شیوه‌نور‌پرژیتانه‌و‌به‌وانه‌هه‌یه‌وا‌جوان‌و‌روناک‌تیریز‌و‌نور‌ده‌هاو‌یژن‌و‌پرشینگ‌ده‌ده‌ن.

قورٹان ئەم کہ لامہ ئاسمانی یە، لەم باروبابە تانەوہ بو بئیرکردنە وە و تئ فکرین سەر چاوەی زیاتر دەنیتە بەردەس خونبەران و ہونەر وەرەن و ئەدەب دۆستان و وێژە و وێژەوانی بە راستی.

بە ہیوای سەرکە و تنی دۆستانی قورٹان خوین و ہونەر دۆست و ئەدەب خوێشە و یستی بە راستی و تیکۆشەر، ہەرئە و کە سانە ی کە وەحی و ئیلھام بە توندی دە گرن و پتە و رای دە گرن و بە گشت نۆرە کانی یەوہ، نۆرە پڕہیژ و پێژە کان و پڕشینگە رەنگا و رەنگە کانی یەوہ، لە نیوکۆر و کۆمەلدا نۆر و تیرئۆر و پڕشینگ دە ھاوئێژن تابەرپی بەرە ی مرووف روناک راگرن و عیلم و ہونەر و نۆر دانەوہ زاتر بخەنە برەو، تائیمەش بتوانین گەرە و بہینەوہ و لە جیہان نیو بانگ بکەین.

یە کیئک لە و مەبەست و سوژانہ، کہ قورٹان بە (احسن القصص) وە بە (احسن الحدیث) نیوی دەبا، چریکە و چیرۆکی حەزرتی یوسف پیغەمبەرە کہ لە کوردە واریدا بە یوسف و زولہ یخا بە ناو بانگە. (۱)

سەرەتای داستان یوسف و زولہ یخا بە بلاوکی زمانی کوردی:

شەوی نوری روی یوسفی سەرورە وە ک روژی روناک ئەبئ شوعلە وەر
درگای رەحمەتی بوکرایە وە چوار بەشی جوانی بو ئەو مایەوہ
ئادەم ئەمە ی بیست بە کامەرانی یوسفی بانگ کرد نایە سەر رانی
ئەم نازدارە یوسفی زەمان نە مامی باخی یاقوبی کہ نعان

(۱) (شە پوئل) دوا ی تەرچە مە و تەفسیری کردنی قورٹان بە زمانی کوردی و چاپ و بلاو بونەوہی

لە سالی ۱۳۷۶ ی ھە تاویدا، تەرچە و تەفسیری سورە ی یوسفی بە کوردی ئەنجام داوہ و ئەم

چریکە یشی بەدەق و بلاوکی بە زمانی کوردی بەجیا سازداوہ

ئه بئی به شاهی خاوهن تهخت و تاج فه قیروهه ژار به و ئه بن موحتاج^(۱) حه زه ته یاقوَّب (ع) دوازه کوری بووه بهم ناوانه: روپیل، شه معون، به هودا، لاوی، نه فثاییل، جاد، دان، زبالون، یه شخه ر، ئه شه ر، یوسف و بنیامین. ئه م دو کوره (یوسف و بنیامین) له راحیل ژنی دوه می یاقوَّب بون، راحیل دوا به دوا ی له دایک بونی بنیامین، وه فاتی کردوه و له سه ر زگ چووه.

جادوای مردنی راحیل، خوشکی یاقوَّب هاته لای براکه ی و پئی وت: یوسف بسپی ره به من تاباش ئاگام لئی بی و په روه رده ی بکه م، جا چون یاقوَّب یوسفی له دله وه له هه مو کوره کانی زیاتر خوَّش ده ویست، به خوشکی وت: ناتوانم له یوسف دوربم، ئه بئی هه مو روژئی یوسف ببینم و تیرو پر به دل یه ماشای بکه م، و از له م قسه بیته، خوشکی یاقوَّب له وه لا مدا پئی وت: من هه مو روژئی جاری یوسف دینمه وه لای تو تیرو پر بی بینی و بو ی بنپری و تاسه ی خوئی لئی بشکینی و سوکنایت پئی بی.

یاقوَّب که زانی خوشکی زور پئی داگر تووه، رازی بو تا یوسف بیاته لای خوئی، به م جو ره یوسفی دا ده س پوری و له بن چاوه دیری ئه ودا مایه وه و په روه رده بوو، خوشکی یعقوب به پئی به لینی دراو، روژئی جاریک یوسفی ده برده وه بولای یه عقوبی باوکی، دوا ی چه ندی یه عقوب به خوشکی خوئی وت: ته وانی دوری یوسف نیمه ئیتر وازی لئی بیته و رای مه گره لای خوئی و بو م بیته وه، بالای من بمیته وه، خوشکی یه عقوب که له و ماوه دا زور ئوگری یوسف ببو، نه ی ده توانی یوسف بداته وه به یه عقوب، که و ته بیری ئه وه ی چاریک بدوژیتته وه تا به لکو یوسف لای خوئی را بگری، له و سه رده مه ی دا و اباو بووه و حوکم کراوه که ئه گه ر که سی شتی له که سی بدزی، ئه و دزه به به نده یی و غولامی لای خاوهن کالاقه تیس راده گیردری.

ته ماشاکه ن هه ر ده لئی ناری بو ئه م مه به سته ی فه ر مو یه تی:

(۱) یوسف و زوله یخای محمد امین چاپی ۱۹۸۰ ای ز

به مەولا گەرله مەولا دل به قوربانت نه بی

نابیی به دل گەر دل مو طیع و به نده فه رمانت

نه بی نابی که سی مه قصودی که سبی ده وله تی

قوری حه قیقته بی غولامی بوغولامانی غولامانت نه کانا بی

خوشکی یه عقوب پشیتیندی یادگاری له مالدا هه بوو نه وه ی له ژیر جلکی یوسف به سستی به پشت یوسفه وه و کردیه هاواروبانگ که پشیتینده که م که هی باو و باپیرانم بووه، بردویانه، جا چون نه و پشیتینده یان له ژیر جلکی یوسف له پشت نه ودا دوزی یه وه، یوسفیان کرده غولامی پوری که خاوه نی کالا، یانی پشیتینده که بوو.

به م جوړه خوشکی یه عقوب یوسفی لای خوئی راگرت، به لام زوری پی نه چوو که خوشکی یه عقوب مرد و یوسفیان هیناوه لای یه عقوبی دل و دهرن که بابی بابی.

یه عقوب هه رله سه ره تاوه زوری یوسف خوش ده ویست و دلی به یوسف دابوو، نه م ئوگر بونه سات به سات و روژ بو روژ زیاتر تین و تاوی ده گرت و نه وینداری یوسف ده بوو، تا نه و شوینه ی، تاویک یا ده میک نه ی ده توانی له یوسف دور بی، یاله و غافل بی، شه وانه یوسفی لای خوی ده خه واند و ده سستی ده کرده سه رین بوئه و و چریکه و چیروکی بوئه گیرایه وه.

شعیر

توتی شه کهر نوش راز ریزه ی شه کهر به ی سان حیکایه ت ئاوه ردوه ده فته ر

فهوج نوئه وشه و گرگرمه گریا زرزر زبل رهنگ ره حمه ت مه زریا

مه لاییک جووق جووق خیزا نه و اشان هه ریه ک جه که و که ب شه معی نیاشان

موشته ری ئاوه رد، عوتارید وه شه ست فه له ک جه په روین، عوقده ی

که مه ره به ست دلیل ئیحسان په یاپه ی شه وشه و

ماما وه که نعان نه و، شه و به سه دده و یوسف عه تر خا و سه ر داش نه چه م

په ی روچه تی (راحه تی) حال چه م نیا

وه ههم
 گو شاد که رد ری زاش خه نده ی شه که ر ری ز
 ستی ز ج ه خه وف تاسش به رده وه
 تا یوسف دیده ش گو شاد که رد نه خاو
 موجیب نه چی شه ن شه که ر خه نده ی تو؟
 که واکیب یازده جه سه ر بین جیا
 ته عزیزم و ته کریم به جا ئاوهرده ن
 وه س
 ئه گه ر ئی خاو ئی خوان بزنان
 هزار کینه ی سه خت چه نی تو داره ن
 په نه ت مه نمانان به زودی عه زاب
 بابو، نه سی حدت که رده ش به ته دبیر
 خاصش وات: ئه و شه خس نامی و دیاری
 مه بو، جه سه د گوش به یو، بویه رو
 یوسف په ی با بو حیکایه ت وانا
 گه لو براکانی یوسف که ده یان زانی با وکیان دل و گیانی داوه به یوسف و تیان: سه یره ئیمه
 به هیز و به وزه ترین و کارو باری ژبانی با وکمان ده به ین به ریوه که چی یوسف لای
 با وکمان خو شه و یست تره، ئه وه بووه هو ی ئه وه براکان سه باره ت به یوسف حه سودی
 بیه ن و حه سودی وه ک خوره ئه وانی ده خوارده وه و تالیوار ی براکوشتن رای کیشان،
 ئه وه په ده لین: ئه گه ر له ئاگری حه سودی به رگری نه کری، به ره ی مرو ف ئاگر ده دا و
 ده یکاته قه قنه س.

(۱) کتبی ئابین و ئه وین یا یوسف و زوله یخای کوردی چاپی ۱۳۶۱ هه تاوی په ره ی ۱۲۰ (شه پۆل)

به لئى ئازيزان شه وئى له شه وان يوسف له خه ودا ديتى و امانگ و روژ و يازده شه ستيزه سوژدهى بوّده بن، بوّ سوژيا كه له خه و راجه نى شه و خه ونه ي كه شه و ديوى بوّ يه عقوبى باوكى گيڙايه وه و ته عبيره كه ي له باوكى ويست.

يه عقوب به يوسفى وت: روّله كوڙپه ي دلّه كه م! نه كا شه وه بوّ براكانت بگيڙيته وه، چونكا به بيستى شه وه حه سوديت پي ده بن جاله بهر حه سودى ده يانه وئى ئازارت بدن و له نيوت بهرن. ده بيژن خالتيك (خوشكى دايكى يوسف) ژنه شه وه له كه ي يه عقوب قسه كانى يه عقوب و يوسفى گويى ليبو، جابراكانى يوسفى له و خه ونه ي يوسف ئاگادار كرد.

جا براكانى يوسف تى گه يشتن كه يوسف له وان زياتر سه ر ده كه وئى، چونكا بهر له وه يش يه ك دو خه وى له و چه شنه ي ديبو، ده پي شه وه يش بزائين كه يوسف له بارى زمان ته رويارواي، پيگه يشتن و تيگه يشتن، جوانى و جوانچاكي زور له بان ترو له بارتر بو، يوسف زور خوشيك و له بهر دلان بو.

براكانى يوسف كه ماوه به ك له وه و پيش رقيان له يوسفى برايان شه لگرتبو و به دل ناخوشيان ده ويست، وه به ئاگاداربون، له و خه وه يش شه ونه ي ديكه رق و قينيان لى به دل گرت و ئاگرى حه سودى دلى گرگرتوى ئاوانى نيل داو پر به دل ليبران به هه ر جوڙيڪ بويان بلوئى يوسف له بهر چاوى يه عقوبى باوكيان دور بخه نه وه و له نيوى بهرن. شه وان بوّ به جيى گه ياندى نه خشه ي خويان شه ونه يان باسى جوانى و نه خشينى و گيرايى و دلرفينى ئاو وهه واي ده روده شت بوّ يوسف كرد و قسه ي وهرزش و گهردش و خير و خوشى و گالته و گه پي خويان له كه ژو دول و چياو كيؤ بوّ شه و براچكوؤ لانه يان گيڙاوه، دلى يوسفيان كرد به ئاو، يوسف زور شه ويندارانه له براكانى خوئى ده ويست تا به لكو شه ويش بهر نه سه يران و گهردش و وهرزش.

براكانى يوسف كه چاوه روانى شتى وابون، ده ره تانيان په يدا كرد تا به يوسف بلين: له باتى شه وه ي له ئيمه. بخوازي كه تو له گه ل خويمان به ينه سه يران بوّ كه ژو كوؤ، برو له باو كمان ئيجازه بگره تا بتوانى له گه لمان يئى بوّ سه يران.

يوسفى نازدارو نازهنين به دليكى پر له خه فته و شه وين چووه خزمهت باوكى و داواي

کرد تا له گه‌ل براکانی بی نیرینه سه‌یران بوگه ردش و وه‌رزش و براکانیش له باوکیان ویست تائیجازه‌ی یوسف بدا. له ته‌ک خو‌یان بی‌هن بو‌ده‌ر و ده‌شت تا، هه‌ندی‌ی خاوی له‌ش و لاری خو‌ی ده‌رکا و چاوی به‌که‌ژ و کیو بکه‌وئ و هه‌وای تازه و خو‌ش هه‌لم‌ژئ و تیرتیر له‌و چیمه‌ن و دیمه‌نی سه‌وزه‌زاره، هه‌ندی‌ی هه‌لبه‌ی زئ و دابه‌زی.

یه‌عقوب له‌سه‌ره تاوه نه‌ی ده‌ویست ته‌و کاره بکا، به‌لام کاتی دیتی یوسف و براکانی له‌سه‌ر ته‌وه سورن و پی‌ی داده‌گرن، یوسفی داده‌ست براکانی، به‌لام له‌دله‌وه به‌خه‌م و خه‌فه ته‌وه ده‌کولئ، به‌ده‌نگی پره‌وه، قاوی له‌کو‌ره‌کانی کرد، ئاگاتان له‌یوسف بی، به‌ته‌نیا به‌جی‌ی نه‌هیلن، براکانی دوا‌ی ته‌وه‌ی به‌لینان دا، که به‌باشی ئاگایان له‌یوسف ده‌بی و ساغ و سلامه‌ت ده‌ی هیننه‌وه بو‌لای یه‌عقوبی باوکیان، ریکه وتن و به‌ره و چیمه‌ن و دیمه‌ن و سه‌یرانگا جووین، وه‌تابه‌مجوره یه‌عقوب له‌زاروکی دل‌به‌ندی جوئ بو‌وه و ئه‌م جیا بونه‌وه سالیانی سال دریزه‌کی‌شا.

براکانی یوسف تا‌ته‌و ده‌مه‌ی له‌دیمه‌ن و سیمای پاکی باوکیان دیار بون له‌گه‌ل یوسف به‌برایانه و چاک و خیر و خو‌شی ده‌جولانه وه و ئه‌ویان ده‌کرده‌قه‌لاندو‌شی خو‌یان و قسه‌ی خو‌شیان بو‌ده‌کرد و له‌گه‌لیدا ده‌م به‌بزه و پیکه‌نین بون. به‌لام هه‌ر ته‌ونه له‌روانگای یه‌عقوبی باوکیان دور که‌وته‌وه‌و که و تنه‌نه‌ینی و له‌به‌ر چاوی یاقوب گوم بیون، ده‌ستیان کرد به‌بی‌فه‌ری و یوسفی ناز دارو‌کو‌رپه‌ی دل‌ی باوکیان، له‌قه‌لاندو‌ش خسته‌خوارئ، هه‌ر یه‌که له‌وانه به‌له‌ونی یوسفیان ئازار ده‌دا و سیخورمه‌یان لی‌ده‌دا، وه‌ک سیکونجکین سی‌کونجکینیان پی‌ده‌کرد، ته‌وه‌نده یوسفیان له‌م لا بو‌ته‌ولا‌هه لبری و هه‌لیان ده‌بری بو‌لای یه‌کترین و له‌یوسف گرژو قه‌لس و توره‌ده‌بون، یوسف خه‌ریک بو‌غش بکا‌وله‌ئاره‌قی ره‌ش و شیندا خه‌فه‌بی و نه‌فه‌س بری‌بی، هه‌ندی‌ی له‌براکان هاتبونه‌سه‌ر ته‌ویرو را تا یوسف به‌و جو‌ره‌بکوژن و له‌نیوی به‌رن، به‌لام یه‌هودا به‌کوشتنی ته‌و دژ بو‌و رای گه‌یاندکه‌نابی یوسف بکوژری، من نایه‌له‌م یوسف به‌وله‌ونه بکوژن. براکان یه‌ک ده‌نگ رایان گه‌یاند ته‌ی چاره‌چی یه‌؟

یه‌هودا و تی: له‌رینگای میسر چال‌او‌یک (بیریک) هه‌یه‌که زوربه‌ی کاروانیان بو

که لک و ره رگرتن، له ئاو لهوئ بارگه و بنه ده خهن و راده وهستن بو پشودان، باشر وایه یوسف بهرین بیخهینه نیو تهو بیره، تا به لکو کاروانیانئ که له و یوه تی ده پهرن یوسف لهوئ ده رهیننه ده ری و له گهل خویندا بیه نه ولاتی دیکه، به مجوره هم تیمه کاری خویمان کردوه و یوسفمان له بهر چاو باو کمان گوم کردوه و هم خویمان رزگار کردوه و خوینی، یوسفمان نهرژاندوه، تا خوینی تهو داوینمان بگری.

براکانی یوسف پیشنیاری یوهودایان به سه ند کرد و پیکه وه به تیکرا یوسفیان برده سهر تهو چالاه و کراسه که یان له بهر یوسف دارنی و به تهناف رویمان هیشته نیو تهو پیره و له سهر سه کوئ نه پنگه ی تاقچه ی به رده می ئاوی چالاه که دانا و له کاتی گه رانه وه بولای به عقوبی باوکیان کارژیله. به کیان سهر بری و کراسه که ی یوسفیان به خوینی تهو کاریله خویناوی کرد و بردیانه وه بو به عقوب.

حه زه تی به عقوب که بی سه برانه جاوه روانی گه رانه وه ی یوسف و کوره کانی بو، کاتی روانی و زانی که یوسف له نیو براکانیدا نیه و یوسفی نه دی پرسنی کورم کوا، چه به لایه کی به سهرهاتووه؟ براکان کراسه خویناوی به که ی یوسفیان داده ست به عقوبی باوکیان و رایان گه یاند که گورگ یوسفی برد و خواردی.

به عقوب به بیستنی تهو قسه ناخوشه بیهوش که وت، به لام دوا ی تهو دیو و تهو دیو پی کرد نیکی زیاد، دوا ی چهن کاوینگ، هاته وه سهر خو و به هوش هاته وه، دوباره له بابته یوسفه وه پرساری کرد، کوره کانی یاقوب له وه لامداوتیان:

تیمه له دهشت و دهه له نیو چیمهن و دیمهنی سه وزه زاردا خهر یکی کایه و گه مه و تیر ته ندازی بوین و یوسف مان له ژیر سیبه ری داریکدا دانا بو که گورک له نا کاو هی رشی برده سهر یوسف و تهوی به که لپه دری و گرتی و بردی و خواردی.

به عقوب کراسی خویناوی یوسفی نابان چاوی و دهستی کرد به گریان و له قولپه ی گریانی دا، ته وه نده گریا تایی حال که وت و تحیل بو.

□ نوکته ده لین له وه ده مه ی دا که ده یان ویست یوسف بخه نه نیو چالاه که یوسف له قاقای پیکه نینی دا، براکان لایان وابوشیت بو وه له ترسان وای لیها تووه بیان وت بوچ وای پی ده

که نی وتی: به خوّم ده که نم، چو له ونکا سهر دهمه ی وا له مالّی بوم کاتی روائیمه به ژنو
بالا و هیژو دهس و بازولّهی ئیوه زور شادبوم و به خوّم وت: که سی ئەم هه موه برادهس و
مه چه ک به هیژا نه ی هه بیّ چ باکی له که ندو کوّسی روژگار ده بیّ، له و دهمه ی دا
ته وه سول و ته وه کولم له خوا بری و به غه فلهت پشتم به ئیوه به ست ته وه یه خوا به ده ست
ئیه ئاوا توشی مه ی نه تی کردوم و ئیوه بونه ته موّته و ملوژم، که و ته وه بیرم بوچ و اغافل
بوم و له قاقای پیکه نینم داو که و تمه وه بیر خوا و به دل تیگه بیم پشتیوانی به راستی ههر
خوایه و ههر ته ویش له م ئاژاوه رزگارم ده کاوسهرم ده خا و تیم ده گه یینی و پیم ده گه
یینی.

□ قورئان ده لی (قال انّی لیحزّنبی انّ تدّهّبوا به - و انّی اخاف انّ یأکله الذّئب)

یاقوب وتی: به دو ده لیل پیم خوّش نیبه یوسف به رن یه که م تابی دوری یوسفم بنیه،
دوهم ده ترسم ئیوه له بهر کایه و گمه له یوسف غافل بن و گورک بیخوا به داخه وه
کوره کان له م قسه ی دوهمه ی باوکیان ته لّینی به دفه ری فیربون و به درو گو تیان: گورک
یوسفی خواردوه - ته فسیر زانان و تو یانه: ئەم جوّره تاوانه ی به عقوب خیلافی ئەو لایه و
بوئی وای نه و تووه تا کوره کانی فیری ئەو قسه و باسه بن (شه پوئل).

شعبیر

شه وئی له شه وان یوسفی شیرین دل و دهرونی هاتبوه نالیین
سه ری نایه وه یوسفی بهنده له پرخه ی خه ودا زوهاته خهنده
یه عقوبی باوکی پرساری کرد له و

وتی: له خه و ما ئه ی باوکی سهروه ر یازده ئەستیره ی جوان و شوعله وه ر
سوجه دیان ده برد هه مو یان ته واو به رامبه ر به من دم بینی به چاو
وتی: روّله گیان ده خیل و هاوار ئەم خه وه له لای که سن نه که ی ئینره ار
جادوای ئەوه ی براکانی یوسف به و خه و نه یان زانی و تیان:

خه یالی وایه که بی ته ئەسوف گشتمان سوجه به یین ئیمه بو یوسف

ئیمه‌یش به زه‌حمه‌ت هم به دل ریشی
به‌شه و له‌مالاً هم یاسه‌وان بین
هه‌تا‌کو بکه‌ن ته دبیری به جوش
ئه‌مجا بوّ خه‌وتن رویشته‌وه مال

جه‌فه‌وق داستان ئیده‌ش که‌رد ئاغاز
یه‌ک شه‌و نه‌خه‌لوه‌ت مه‌جلیس نیاشان
لوان صه‌ف کیشان نه‌ده‌ور یه‌عتوب
فسانه‌وئه‌فسون په‌ریش نه‌وازان
نه‌چیره‌یران، ره‌عنا‌غه‌زا لان
ئارو بگیلمی په‌ی راحه‌تی حال
گا‌ته‌ماشای تیپ لاله‌و یاسه‌مه‌ن
گا‌خه‌ندان و شاد‌ئه‌و شیر مه‌نوشیم
کو‌ده‌که‌ن، کو‌ده‌ک مه‌یله‌و بازی یه‌ن
وات: یه‌په‌ی یوسف هیچ نییه‌ن سه‌واو
یه‌کی جه‌گورگان ده‌رندی قاتل
جه‌نیش گورگان زه‌حمه‌ت به‌یو پیش
واته‌ن ئه‌ی سه‌روه‌ر صاحیو عه‌قل و فام
ده‌هه‌ته‌ن وه‌گورگی جورئه‌ت نه‌داریم

یا غوره‌ند دیو نه‌کوه‌ قاف بوّ
مه‌بوّ سه‌رنگون عه‌رصه‌ی کارزار
ره‌ضا داد یوسف لوا‌چه‌نی‌شان

جادوای ئه‌وه‌ی یوسفیان برد، جادوای ئازاردان، وستیان بیخه‌نه‌نیو چالاویکه‌وه:

یوسف دانشی به‌که‌یف و خو‌شی
له‌ده‌شتا به‌روژ ئیمه‌شوان بین
جا‌کو بونه‌وه به‌که‌یف و خو‌ش
هه‌مو رازی بون بیخه‌نه‌نیو چال
یوسف و زوله‌یخای محمه‌د ئه‌مین.

راوی ریوایه‌ت شوعه‌رای شه‌که‌ر راز
چون ئیخوان په‌ی قه‌صت یوسف نالاشان
به‌سینه‌ی پرکین دل پرجه‌ئاشوب
به‌یانشان که‌رد هه‌رگۆنه‌رازان
بشین به‌سه‌یران سپای گولالان
عاجزین نه‌کونج یا نه‌ی ته‌نگ مال
گا‌سه‌یر جه‌یران چه‌ریده‌ی چه‌مه‌ن
گا‌شیر نه‌پستان میشان مه‌دوشیم
یوسف ویش به‌ی کارخه‌یلی رازی یه‌ن
یه‌عتوب ئید ئه‌ژنی پیشان داجواو
مه‌ترسون دوربای بکه‌ر دیش غافل
په‌نه‌ش بیاوو وه‌نه‌ش بدوئیش
ئیخوان گرد یه‌کجار ئامان وه‌که‌لام
مه‌ر ئیمه‌یه‌کسه‌ر روبا‌کرداریم؟
گورگ خو‌هیچ ئه‌رشیر نه‌روی مه‌صاف
بو

جه‌زه‌رب چنگال شی‌ران دلدار
یه‌عتوب چون ئه‌ژنی ئه‌فسون وان‌شان

په سه ندهان که رد پهی دهفح ئەو ماه
 عوریان بی نه تهن چون شاخ سه مهن
 هه رموش پهی ئەندام ئەو بی به سه د نیش
 ووستشان نه ئەو جە نیمه را دا
 جیایی نه ئەو شوژ پر نه ژه ند
 لوا نیشته نه فهوق سه نگ سیای سه خت
 دهر دهم بی وه کان گه وه هر سیاره نگ
 شوراو بی به ئەو شیرین تهر جە قه ند
 ره وشه ن بی چون روژ ئەو چای تیره و تار
 حوللهی نور ئەفشان جە صونع سوبحان
 ویم وه لوتف ویم مه داروٹ نیگه
 مه نیشنوٹ وه تهخت شاهی وه بی خه م
 سه رته فگه نده و خوار گشت نه خاک
 حال ویت لیشان په نهان مه داری
 یوسف تید ئەژنی فاریغ بی جە خه م

ئیخوان یه کا یه ک چون یاوان به و چاه
 گرتشان به زور که ندهن بهرگ تهن
 ره سه ن به ستشان جە موی بزمیش
 ئاو یزان که ردهن ئەو سا به چادا
 سه نگکی نه ما بهین ئەو چای پر گه زه ند
 یوسف چون شاهان صاحبو تاج و تهخت
 جە یومن قودوم ئەوشای پر فه ره نگ
 جە شیرینی راز شوری شیرین خه ند
 جە نور رو خسار خورشید زه رگار
 حه ق فه رما جو بره ئیل لوا به ریزوان
 فه رما وه دلگیر مه نیشه نه چاه
 پایهت مه سازون ئەعلا نه عالم
 ئیخوانت یه کسه ر مه کیانو وه لات
 پات
 یه کیه کئی جە فا پیشان مه شماری
 پوشا حوللهی نور نیشته وه خاتر جە م^(۱)

دهر هینانی یوسف له چالوو

پاسه واننا راز پهی گوئل وه گوستاخ
 ئە و غونچهی له تیف گولبه رگ گولشه ن
 چون ماه نه خشه ب نه چاه نه خشه ب

بولبول نه ئی باغ شیرین بهرگ و شاخ
 سی رو ئەو خوهرشید جە هان بیی ره شه
 ون
 په نهان بیی نه و چاه جە روٹا به شه ب

(۱) ئاین و ئەوین: یوسف و زوله یخای کوردی چاپی ۱۳۶۱ پهره ی ۱۲۹ تا ۱۲۴.

به نام ئيژد فه روخ زه مانئ
 شيرين جواني په ي ئاو پر شوژ
 قافلہ ي سه نكين نه مۆلك مه ديهن
 ئه و جوان نه چاش بهر ئاوهرده بي
 چون ياوان به ميسر نه ریحال دور
 واتشان ماليك ياوا جه مه ديهن
 نه وچه جه واني چون غيلمان ناز
 شيرين جه مالى خورشيد ره خشان
 مه هوهش نيگاري شيوه شوعله ي شه م
 چون ئه ژني سولتان ميسري ئي خه بهر
 فهرما تاعه زيز ره وان بوئهر
 بيونو يوسف ئه و به ديده ي وئش
 عه زيز رو ئاوهرد په ري كاره وان
 وه خستئ نيگاي روي ره شك قه مهر
 كهرد
 واتهش به ماليك عه زيز سالار
 فهرما وا خسان ميسر كه ران جه م
 به رگوزيده ي ئيل سپاي مه هوهشان
 غولامان خاص كلاو كه مهر زهر
 تائه و رو يوسف مه يو وه ده رگا
 وه شوخي خاصان جه بين جام جه م
 پيراهه ن به نازجه تن كه رده وه
 نه چه رخ نيل ره ننگ هوريزا فه ريارد
 صه دشه لاي نه جاش ديده ي من بيا

مه حمل بهر ئامه خواهش كارواني
 بارو وه بيرون گولده سته ي جه نور
 بار به نديشان كه رديپه ي ميسر مه سكه ن
 چه مان وه نورهش ره وشه ن كه رده بي
 خه بهر شي به ميسر به قه ول مه شه ور
 غه زاله ي خوتان ره فيق راشه ن
 نه وره پس نه مامئ ساواي سه رفراز
 ئه خته ري نه بورج خويبي دره خشان
 ديده ي روزگار نه ديده نش وه چه م
 سوچيا نه شه وق چون تاوئه خگهر
 بشو كاره وان كه رو تهماشا
 بزانو چونه ن په سه نديده ي وئش
 په ي ديده ني روي غه زاله ي ريضوان
 ئيشراق ئه نوار، هوئش و فامهش بهرد
 بارهش وه ده رگاي شاه جه هاندار
 شيوه شيرينان جه مين گره ي شه م
 هه ني باوه ران پوئل پوئل سه ركه شان
 زهر كهش قه بايان صاحيو ژاژو فه ر
 صف بدن وه لاش غولامان شا
 يوسف په ي خه ريد به هاش بيو كه م
 گره و جه شوعله ي خورشيد به رده وه
 وات حه قودومهش مۆلك نيل ئاباد
 ئه و گول نه گولشه ن چيده ي من بيا

شا ٺه و رو ٺه شهوق دیدار ٺه و ماه
چون صه در زهرین نشت نه ته خت زهر
یوسف وینه ی ماه یاوا به مه نزل
مالیک به یوسف ئیشاره تهش که رد
تو ٺه ورشید بورج ٺه وچ نازه نی
هور داره په رده ی زه رکهش جه
روخسار

یوسف نیقا بهش جه رو ٺه رده وه
به وینه ی ٺه ورشید ره وشن ته ره جه شه مع
واتشان یاره ب کیهن ئی دل به ره؟
قـــمه ره

ٺاوه رد، وه بیرون سپاه وه ٺه ره گاه
خاصه غولامان صه ف دان وه راوه ر
نیاشان وه ته خت زهرین وینه ی گول
واتهش ٺه ی ٺه ورشید ره خشان بی گه رد
شه مع ٺا سانه جه مع سه ره فه رازه نی

نور ٺه ور جه شه رق بکه ره ٺاشکار
جه هان به ٺه نوار ره وه شن که رده وه
پر شهش په رته و دا وه عین ٺه و جه مع
شهر مه نده ی روشنه هه م ٺه ور هه م

□ ده لین کاتی زولہ یخا چاوی به یوسف که وت شیّت و شه یدای بو.

ساقی بو وه به زم فیدای جامت بام
موطریب بده ناب وه ٺه و تار عود
نه غمه ی ٺه ورش ٺاهه نگ په ریم بوانه
یوسف نه سه رک کار شاهیش قه راره ن
خامه ی شه که ره ریژ ریژه ی شه که ره چین
چون یوسف په ی میسر ٺاماجه راوه
زولہ یخا ٺه زینش سه نای زه ریغهش
زولہ یخا دامان هه و ده ج گوشا که رد
وه خستی نیگا که رد، ده رده م شناسا
ریژنا ٺه سرین فه غان که رد به جو ش

دل به ره بو وه لام فیدای نامت بام
موغه ننی وه سوژ ٺاهه نگ داوود
پی م بده ره جامی و گیانم بستانه
زولہ یخای نازدار نه ئی انتظاره ن
پاسه ریژ نان ئی راز شیرین
مه شه ور بی و سه مع سه رک کار شاهه
ته عریف شوله ی شیوه ی شه ریغهش
ته ماشای ٺه ورشید جه هان ٺارا که رد
سه رسام بی جه شهوق نه جا ته واسا
هور کیشا فه ریاد، به رلوا جه هو ش

ئیدن ئه قَل و هوّش جه ده ستم به ردهن
 زوله یخای مه جبوب ره عنای به رهند پوّش
 دوش
 ئه وسا په ی ته رتیب ده ست وه هم ئاوه
 رد
 خارای خوتهن باف تورمه ی فہ رنگ
 شار
 نوقل و نہ بابت موہہ ییا ته مام
 جه مه عز بادام حہ لوای شار چین
 مورہ بای له زیز، ده وای لوقمانی
 خوہ شگہ وار
 ہمہ میسه ئه و قات حازربی نہ خوان
 سوخن په رازان شیرین ریوایه ت
 وه ختی ئه و نازار شه یدای دل پرجوّش
 وه ریزه رازان قہ دەم به ردشان
 زوله یخا چالاک قوفلی داش نہ دەر
 گہ و ہەر
 جه ئاموشو رفت به سته بی گوزار
 نیابی ده ستش وه دست جانان

ئیدن من وه میسر ئاوارہ کەر دهن^(۱)
 موشک جچین وه فہ رق بار موشک وه
 وه ختی جه دیدار یوسف به ہرہ بہرہ
 جه دیبای زهرین سیم تان وه زہر تار
 بہرئی ته عامات طوعمہ ی چاشت و شام
 میوہ ی گوناگون ته عام شیرین
 جہ سینہ ی مورغان پوخته و بریانی
 جہ خورما و جہ شیر توحفہ ی
 شہ کەر پارہ و قہند ہرات ئابلہ دار
 خوارده نیی ته مام چہ نیی نہ قد گیان
 بہی ده ستور وانان شویری حیکایه ت
 چہ نی ئہ ورہ عنای زیبای غہ زہل پوّش
 مہ نزل نہ یانہ ی ہہ فتم کہ ردشان
 مہ حکم کہ رد ئہ بواب چون دورج
 یا نہ ی بہودہ ستور خالی جہ ئہ غیار
 زولہ یخا سہ رمہ س وه دیدہ و وه گیان
 وه ریزه ی رازان شہ کەر بارویش

(۱) لہم برہ شیعردا و تراوہ کہ زولہ یخا یوسفی لہ خہون دا دیوہ و بہ ناوی عہ زیزی میسری ناسیوہ کہ عہ زیزی میسر دیتہ خوازینی، زولہ یخا لہ روی ئہ و خہ ونہ وہ شوی پی دہ کا، بہ لام دوای ئہ وہ ی یوسف دہینی دہی ناسیتہ وہ و دہلی ئہ مہ یہ ئہ وہ ی لہ خہ ونمدا دیوم و عاشقی بیوم. شہ پوئل

بهردهش وه بالای سهریر زهر کیش
 سهرو، وهش رهفتار دلآرام من
 یوسف وهزامهش مه لهمم نه شاننا
 نه زهر وهروی فهرش زهمین که ردهبیی
 زوله یخا وات:

چه ندان تا سهی توّم نهی گهنج نایاب
 چهند سالن بی توهم نه تهب و تاب
 یوسف له ترسی تاوان پیکردن له بهر زوله یخا رای کرد یولای درگا

زوله یخا بی تاو رهوان بیش نه شوّن
 شه راهی شهوقهش تاقت سهند چه نهش
 دهستهش پهی یوسف به رد،

وه بی نهدیش
 ته کار دا یوسف یهقهش پاره بیی
 یهقهش گرت جه پشت کیشا په ری ویش
 سهیدئاسا جه دام بهند ئاواره بیی
 (یوسف و زوله یخا: ئاین و ئه وین.)

تا سهره نجام یوسف له دم درگا که ده یویست برواته ده ری عهزیزی دی و زوله یخایش
 به دویه وه بو، وه کراسه که ی یوسفی له دواوه بچراند بو

دهر هینانی یوسف له چالآو

یوسف سی شهو و روژ له چالآو دابو، بو روژی چوارهم کاروائیک له شامه وه به ره و
 میسر دهر ویش و نیریک نه و چالآو بارگه و بندیان خست، ده لین: سهر کاروانه که نیوی
 مالیکی کوری زه عری خوزاعی بو، به دوکس له پیاوه کانی وت: ئا برون له و چالآو
 هندی ئاوه لگوین. نه و انیش چونه سهر چالآو که و دولچه یان رو هیشته نیو چالآو
 که، له ناکاوتی گه بین که دولچه که، قورس بووه، وایان زانی که زور پروتهژی بووه له
 ئاو، کیشایانه سه ری، روانیان و امیر مندالیککی زور جوان و خوین گه رم و خوین شیرین له
 نیو دولچه که دایه، پیاوه کان به دیتنی نه و منداله جوان و له بهردلاننه واقیان و رم او

سهریان سورما، کاره ساتیان به مالیک را گایاند، ئه ویش به په له و به له زخوی گه یانده سهر چالاوه که، کاتی چاوی به جه مالی بی وینه ی یوسف که وت به عه جباتی زوره وه له بهر دهم یوسفی جوان و ته رلان وهستا، وه به حه به سانه وه ئاوله زاریدا ویشک بو و دهی روانی به به ژن و بالا و جوانچاکی و خوین گهرمی یوسف، پاشماوه به ک دهمی هه لپچری و لهوی پرسی تو کیت؟ وه لهم چالاوه داچت ده کرد؟ یوسف وتی: من کوری به عقوب له بنه ماله و زاروکانی ئیبراهیم و ئیسحاقم، براکانم منیان خستوته نیو ئه م چالاوه، مالیک و تی: ئه مه نیشانه ی به خته وه ری منه که له باتی ئاو گه وه هری شه و چرای وه ک توّم لهم چالاوه، بو هاتوته ده ری. ئه وسا ده ستوری دا کراسی جوانی له بهر بکه ن و یوسفی هه لگرت و سواری کرد و به ره و میسر کاروانیان ئاژوت.

کاروان دوا ی ری برینی زور دورو دریتز گه یشته سهر زهوی پان و به رینی میسر، خه لکی کاتی چاویان به هاتنی کاروان که وت، ده و ران ده وری کاروانیان گرت، ئه و خه لک و حه شیمه ته له دیتنی یوسف تیر نه ده بون، له دلی خو یاندا ده یان وت خوا یا ئه مه ئاده می به یا فریشته و په ری یه، چونکا تا ئه و سهر دهمه هیچ به ک له وانه مرو فیککی جوانچاکی وه ک یوسفیان، قهت نه دیبو، خه لکی له خوشی و جوانچاکی یوسف ده ستیان کرد بو وه زه نازه نا و شایی کردن، خییوی کاروانه که، پی و تن: سوژی له نیزیکی کوشکی عزیز ی میسر بار و بنه ی کاروان پان ده که ینه وه و ده یخه ینه، بهر چاو و ته ماشای خه لکی، ههر که س کراره، با سوژی بیتته ئه و شوینه دیاری کراره، ئه و شه وه له هه مو کوړو کو بونه وه یه کدا، قسه و باس ههر له جوانی و جوانچاکی یوسف ئه و لاهه میر منداله بو، که خییوی ئه و کاروانه له گه ل خوی هی نابوی.

بو روزی دوا یی، خه لکه که پوئل پوئل و دهسته دهسته به ره و ئه و شویتته ی که خییوی کاروانه که دیاری کردبو، کشان و لهوی کو بونه وه و کو زیلکه یان دا، حه شیمه ت ئه و نه زیاد بو، ههر جمه ی ده هات، جیگا نه ما بو تاخه لک لیی دانیشی یا لیی را وه ستی و ته ماشای به ژن و بالا و جوانی و خونجیلا نه یی یوسفی جوان بکاو بتوانی له نیزیکه وه، یوسف ببینی و بو ی پروانی.

مالیک یوسفی ناردبووه، گهر ماو، جادوای خوشتون جلاک و به رگی جوان و رازاوه یان، له بهر کرد، دانه دانه ی دور و مرواری یان به موی قژی زیرینی ئەواکرد و پشتینی رازاوه به یاقوت و زومرودی له پشت بهست. وه تهختی به رزی هیئا و یوسفی له سهر دانا.

خه لکی کاتی چاویان به یوسف کهوت دهستیان کرد به خوشتی و شادی و پله زیقان و هوراکیشان، ههر کهسی له بابته جوانی و شیوایی و خوشیکی یوسفه وه، شتیکی راده گه باندو ده یان کرده ههرا ههرا و شادی، تا دهنگه دهنگی ئە و خه لکه، گه پشته گویی (فوتیفرع) عهزیزی میسر که له کوشکی خویدا دانیشبو.

عهزیزی میسر له پیاوه کانی خوئی هوئی ئەو زه نازه نا و قسه و باسه ی پرسی. یه کی له پیاوه کانی وتی: قوربان کاروانی مالیک غولامیکی له ته ک خویدا هیئاوه که له جوانچاکی دا بی وینه یه و ئەم گرمه گرم و دهنگه دهنگه، بو دیتنی ئەوه، خه لک سینگه دریی یانه تا بچن و له نیر یکه وه، ئەو لاوه جوانچاکه، کهم وینه بینن و تیر تیر ته ماشای بکه ن و بوئی بروانن.

زوله یخا ژنی عهزیزی میسر که له وئی بو، دوا ی بیستنی ئەو قسانه وتی: ئاوه ره با پیکه وه ئیمه یش بروین تاینین.

عهزیز خوئی ساز کرد و له ته ک زوله یخای خیزانیدا له سهر تهختی ره وان، چونه ئەو شوته ی که مالیک بارگه و بنه ی لی بلاو کردبوه وه.

کاتی زوله یخا چاوی به جه مالی بی وینه ی یوسف که وت دلّه خور په ی پی کهوت و یه ک هه و دلی که وت و بووه دلبرای، له م لاشه وه عهزیزی میسر له بهر عه جبات مان، ده می واق ما و سه ری سورما و زوری لا جوان و جوانچاک بو. له و کاوه دابو، که کرپاران هه رده مه ی نرخئی زیاتریان بو کرینی یوسف پیشنیار ده کرد تا سه ره نجام عهزیزی میسر به پیشکاری خوئی وت: برو ئەو لاوه م به هه ر نرخئی که شیاوه بو بکره و بهینه وه مالی.

به مجوره عهزیز یوسفی له مالیک کری و یوسف ها ته کوشکی عهزیزی میسر و نیشته

جیبی بو.

یوسف ساله‌ها له کۆشکی عه‌زیزی میسر مایه‌وه و له و ماوه‌ها بو که روژ بو روژ هه‌لیده‌داو به خۆدا ده‌هات و جوان و جوانتر ده‌بو، زوله یخایش که ئه‌وه هه‌مو جوانچاکیه‌ی له یوسف دا ده‌دی، شیت و شه‌یدای یوسف ببو و له‌بیری ئه‌وه دا بو که چلون تامی کامی لێوه ربه‌گرێ، زوله‌یخا نه‌ی ده‌ زانی یوسف پێغه مبه‌ر زاده یه‌کی نه‌جیبه‌و دوره له‌هه‌ رجۆره هه‌لخزان و خواری و تاوانیک، وه مروفتیکی پاکه، که بیجگه له‌ره زای خوا گوی ناداته اشتیکی دیکه، شکۆ و جه‌لالی کۆشکی عه‌زیزی میسر و جوانی و زیبایی و دل‌به‌ری، گولپه‌ری زوله‌یخا کمو سکه‌به‌ک له ئاکار و خو و ره‌فتار و کرداری یوسف داشوینی به‌دغه‌ری دانانی، یوسف مروفتیکی مه‌زن و گه‌وره‌یه، که دل و ده‌رونی ته‌نیا وه‌ته‌نیا داوه‌ته لای خوا و خوادوژی، ته‌نیا وه‌ته‌نیا له‌خوا بیر ده‌کاته‌وه و سه‌رنج ناداته ئه‌م و ئه‌و، یوسف مروفتیکی مه‌له‌کوتی یه، لای ئه‌و قوژبنی تاریک و شتی‌داری زیندان و کۆشکی باشکوی شاهان، یه‌کسانه، له‌هه‌ر شتی‌کدا ته‌نیا باری مه‌عنه‌وی ئه‌وه له‌به‌ر چاو ده‌گرێ، مروفتیکه، که ئیراده و لینه‌وینی وه‌ک پۆلایه، به‌هه‌ر بایه‌ک ناکه و یته‌شنه.

گه‌لو زوله‌یخا له‌وه‌بی ئاگایو، بوینی هه‌رواره‌مه‌کیانه له‌خۆرا ئه‌وینی یوسفی له‌می‌شکیدا په‌روه‌رده، ده‌کرد و شیت و شه‌یدای یوسف ببو و له‌خۆوه‌دلی بو یوسف ده‌بوراهه، هه‌ر روژیک به‌جوریک ئه‌وینی خوی به‌یوسف ده‌نواند، کێچ که و تبه‌وه‌که‌ولی، ئاراو قارای نه‌بو.

به‌لام یوسف به‌و ئیراده قه‌وی یه‌وه، به‌و ئیمان و باوه‌ره‌پاکه‌وه‌که به‌خوای هه‌بو، هه‌رجاری به‌جۆری خوی له‌داوی هه‌وسبازی و شه‌یتانی زوله‌یخا رزگار ده‌کرد، تا روژی له‌روژان زوله‌یخا لێرا هه‌رجۆر بووه یوسف بگرێ و تامی کامی لیبی وه‌ربه‌گرێ، جا ئه‌وه‌بو خوی رازانه وه‌و جلك و لیباسی زۆر جوان و ره‌نگینی له‌به‌ر کرد و هه‌مو جۆره‌خشی و خاویکی به‌خۆدا هه‌لواسی و یوسفی بانگ کرده‌لای خوی.

یوسف چوه‌و دیوی لای زوله‌یخا: زوله‌یخا وتی: وه‌ره‌لای من دانیشه ده‌مه‌وی که می‌له

ته ک تو دا قسه بکه م و بدویم.

یوسف له لای دهستی دانیشت، زوله یخا وتی: یوسف دهم و چاوی تو، رومه تی تو چه ند جوان و نارسک و پرتاو و دلگیره، یوسف له وه لاما وتی (احسن الخالقین) خواوای خولقاندوه.

وتی: چهن جوان و نه رم و خاوه، موی سه روکا کولی جوانی تو، یوسف له وه لاما وتی: یه که م شتی که له قه بردا ده ورئ مووه، زوله یخا وتی: چهن جوان و نه خشین و شه فاف و گیرایه چاوی جوانی تو، یوسف له وه لاما وتی: یه که م شتی که ده به ستری پلوی چاوه که ویک دی و ئیتر نابینی زوله یخا وتی: چ بونی خوشت لیدی، ده لپی گوله بین خوشه ی، بینی عه تر و عه بیر ده ده ی، وتی: ئه گهر دوا ی سی روژ مردن من بینی له بهر بونی ناخوشم به په له راده که ی و لام دانانیشی.

زوله یخا وتی: یوسف من دهمه وئ له تو نئزیک بم، که چی تو له من دوری ده که ی.

یوسف وتی: من ته نیا له که ره می خوا نئزیک ده خوازم.

زوله یخا وتی: تو بروانه نیو چاوم هیرو هه ناوم، یوسف فه رموی له شه یتان ده ترسم.

وتی: ئه گهر به قسه م نه که ی ده لیم: وات نازار بدن ناخ و ئوخت لی بچنن.

یوسف وتی: خوا یار مه تیم ده دا. له و دهمه ی دا زوله یخا تورپه و جنگز بو ویستی به زور

تامی کام له یوسف بستینی، یوسف له تر سا رای کرد، وه به ره و درگای ده ری کوشک

دهر باز بو، زوله یخا به په له به دوی که وت، یوسف خه ریکی کرد نه وه ی درگا که بو تاله

و کوشکه را کاو برواته ده ری زوله یخا له پشته وه داوینی کراسه که ی یوسفی توندگرت و

به ره و دوا کیشای، کراسی یوسف له دوا وه داتیلشا و درا و له تیکی له نیوله پی دهستی

زوله یخا داما، یوسف درگای کوشکی کرده وه ویستی برواته ده ری له و دهمه ی دا

عه زیزی میسرگه یشسته بهر درگای کوشک، یوسفی به و جو ره دی، زوله یخا که به دوا ی

یوسفه وه بو، کاتی چاوی به میرده که ی که وت واله دهم درگایه، یه ک به حوی قیزاندی و

له قریشکه ی دا و وتی: میرده که! که سی که سه باره ت به خیزانت چاو داگری یا

چاوشارکی له گه لدا بکا سزای چیه؟

عهزیز که بروای به پاکی و راستی و دروستی یوسف هه بو لیّ پرسی، چیه و چقه و ماوه،
که وازوله یخا ئالۆز و به داوه؟

یوسف وتی: زوله یخا پری پیدا کردم و منیش له تاوا له دهستی رام کرده، ویستم له
درگاوه خوّم دهر باز بکهّم تاله چاو چنۆکی و چاو نهزیری زوله یخا خوژگار بکهّم، که له
پشته وه په لاماری دام و کراسه که می تیلیشان و دای دربی، زوله یخا دهیه ویّ ئاوال
بوخوی ساز بکا جائه وه یه ئاوری کردوته وه.

عهزیز روی کرده زوله یخای خیزانی و پیی وت: ئه وه ی یوسف ده یلیّ راسته؟ زوله یخا
وتی: خه یر، هه مو قسه کانی درویه و ئه بیّ سزا بدری و به سزای کرده وه ی خوی بگا،
وادیاره یوسف ئاوی بیّ لغاوی خوار دوته وه. تا ئاوی تال و سویر نه خواته وه نازانی
له گهلّ من چلوّن ههستی و دانیشی. عهزیز که دهی زانی یوسف پا که و بیئاوانه لیبرا واز له
و قسه و باسه، بیّ و دیزه به دهر خونهی بکا و ئاو به ئاو را بکری و ئیدی قسه ی لیینه بیته وه
و به ردی له سهر دابنری.

به لام له به د به خیتان قسه ی عه شق و ئه وینی زوله یخا تا که وته زاری که وته شاری و زاره و
زار و شاره و شارگه را و بلاو بووه، جا زوله یخا که زانی واله نیوخه لکدا سوک و چروک
بوئی دهر وانن و توانج و ته شهری تیّ ده گرن، میرده که ی خوی دنه دا تا یوسف بخه نه به
ندیخانه وه تاله لکو به وه زیانتر خه لک به سوپ و توری نه زانی و ئیدی ئاوله ئاسیاوی هه
لبری و یوسف به تاوانبار دانری و له به ندیخانه توند کری، به خه یال ئیدی قسه نه یه ته
سهر زوله یخا، با قسه ی خوّمان بیّ سهره نجام زوله یخا توانی به گزی و فزی به هوئی
عهزیزی میردی یه وه، یوسف به تاوانی پاکداوینی و پاکی له به ندوزیندان توند بکا به و
گومانه که به وه یوسفی ته میّ کرد بیّ، زوله یخا ئیتر له وه ئاگادار نه بو که زاروکی پیغه
مبهری خوا زیندان و کوّت و به ند، به وه مووه رهنج و دهرده وه، له کوّشک و ته لاری
عهزیزی میسری پیّ باشتره، له زیندانا زور ئاسوده تره تاله کوّشکی ئاوا پروته ژی له
شه یتان و گزیکار و مروّفی ناراست و خوّ خواز و دورله ئینسانی و مروّفانی.

گهلۆ: یوسفی بیّ تاوان خرایه زیندان. جادوای چه ندرۆژ له زیندان مانه وه، ساقی و

ئاشپهزی فیرعه ونیشیان به ناوی (شهر هاقم و شه رهاکم) خسته زیندان.
 یوسف پینج سالی ره بهق له زیندان به ندکرا، له و ماوه دا زیندانیانی رینوینی ده کردو
 ئەوانی بورینگای حهق و خواناسی و خواووزی بانگک ده کرد، تا روژیک، سه ره له به یانی
 که ساقی و ئاشپهزی فیرعه ون له خه و، وه خه بهر هاتبون، به یوسفیان وت: دوینی شه و
 خه و نیکمان دیوه، و اتا که مان پیی بلیی.

یوسف له ساقی پرسی چخه و نیکت دیوه؟ بلی بزنام ساقی عهرزی کرد له خه و نمدا چومه
 باخه میوئیک، وه له و باخه دا بنه داره تری یه ک هه بو، که سی شاخانه بو و سی هیشوه
 تری به ولق و پوپانه وه شور بیونه خواری، من تهوسی هیشوه تری یه له بنه میوه که کرده
 وه و چنیم، جا له وانه شه رابم ساز کرد و بردم دامه دهست پاشا و پاشایش زوری پیی
 خوش بو و خوشی له من هات و زوری لوتف له گهل کردم.

چون ساقی پاشا (شهرهاقم) خه و نه که ی خووی بو یوسف گیرایه وه، ئاشپه زیش
 (شهرهاکم) هائه بهرده یوسف و عهرزی کرد: منیش له خه و نمدا دیتم واسه له یه ک نان
 له بان سه رمه و بالندهم و په له وه ران دین له وه ده خوون، تکایه و اتا که یمان بوئیکک بده وه.
 یوسف بهر له و اتا کردنی خه و نه کانیا ئەوانی بوئینگای راست و خوا به یه ک زانین و
 براوئیمان به خوا ی بی لف و تا قانه بانگک کرد و رینگای خوا ی نیشان دان و فهرموی:

ئایا خودان و خیوی جیا جیا و بی حهقیقهت که به دهستی ئیوه و باوبا پیرانتان ساز دراون،
 باشترن یا خوا ی تاک و خاوهن هیز و به دپهینه ری جیهان و جیهانیان؟

یوسف فهرموی: هاو به ندی یانی من باش برانن ئەوانه که بیجگه له خوا ی بهرزو بلیند
 خودان و خالقی ئەم دنیای بونه، ههرشتی دیکه بکه نه مه عبود بو خوتان، پوچ و بی بنه
 ره ته و بو عیادهت کردن ناشین، ته نیا ئەبی بوخوا و به دپهینه ری ئەم کائیناته عیادهت
 بکه یین و بهس، جا که وایه دهست له شیرک و بوت په رهستی بهر دهن و توبه بکه ن و
 پروا باوهر به خوا ی باری ته عالی به خشه رود لاوا و دلوفان و دههنده و بهوزه بهینن.
 یوسف جادوای ئەم په ند و رینوی نیانه، و اتای خه و نه کانی ئەوانی به مجوره بوئیکدانه

وه و فهرموی:

یه کی له ئیوه که له خه ونیدا باخی میوی به و جوړه دیوه تاسی روژی دیکه نازاد، ده کری و دوباره ده چینه وه سهر کار و باری پیشوی خوئی.

ساقی کاتی هم قسانه ی بیست زور شاد و خوشحال بو و عهرزی یوسفی کرد، جائیستا واتای خه ون دیتنه که ی هاوالم به بیان بکه تا ئه ویش شاد و دلخوش بیی.

یوسف فهرموی: واتای خه ون دیتنی ئه و تان به مجوره یه:

تاسی روژی دیکه، له داری ده دن و بالنده و په له وه ران میشکی سهری به دهن دوک دهر دینن و ده یخون.

ئاشپه ز کاتی ئه وه ی بیست وتی:

من خه و نم نه دیوه و ئه وه بو توّم گیرایه وه به دروو به ئانقه ست ئه وه م به تووت.

یوسف دو عای بو کردن و به ساقی وت: کاتی له زیندان چوینه ده ری و نازاد بوی، لای پاشا یادم بکه و بیژه بی تاوان، پنیج ساله به ند و زیندانم، به لکو منیش نازاد بم.

جادوای سی روژ زیندانه وان ساقی و ئاشپه زی بانگ کرد و درگای زیندانی بو کردنه وه و ههر به و جوړه ی یوسف فهرموبوی ساقی دوای نازاد بون، که رایه وه بو سهر کار و باری

جارانی و ئاشپه زیش کرابه دارا. به لام ساقی ئه سپارده ی یوسفی له بیر چپوه وه و چون نازاد کرا یوسفی له بیر چبو، وه یوسفی بی تاوان ههوت سالی دیکه له به ندو زیندان

قه تیس ما، تاشه وی له شه وان فیرعه ون خه و نیك ده بینن و به په شو کاوی و ترسه وه له خه و راده چنه کی، هاوارده کاو دارو دهسته که ی ههروه کو یا جوج و ماجوج له پاشا

ئالان، ئه ستیره ناسان و خه ون زانان و لیکورانی خه ون دیتنیان، بو پاشا بانگ کرد، پاشا خه ونه که ی بوگیرانه وه، به لام که س نه ی توانی به باشی واتای بکاونه و خه ونه ی پاشا لیک

بداته وه، به پاشایان وت: له خه ون دیتنی هاته ران و پاته ران ده چن، واتای بو نابیندریته وه. فیرعه ون له دلی چه قیبو، که ئه وانه نای زانن، ده بی سهره نجام یه کی په یدا بکه ن تا به باشی

واتای ئه و خه ون دیتنه ی بو لیک بداته وه له و کاوه، له نا کاو ساقی فیرعه ون که له وی بو، یوسف هات به بیر یداو زور جوان باسی یوسفی بو فیرعه ون کرد و رای گه یاند که یوسف

به راستی زور باش، وه به و ردی واتای خه ون دیتن لیک ده داته وه و چاکی ده زانی و به

گشت خهون دیتنیک زانا و ناسیاوه و زانایانه لیکیان دهداته‌وه. هه‌روه ک خهون دیتنی من و ناشپه‌زی به راستی و دروستی لیکدایه‌وه، به راستی ته‌وه‌ی یوسف فه‌رموی مو به مو به راست گه‌را، به باوه‌ری من یوسف له زانینی واتای خهون دیتندا له جیهاندا بی و پنه‌یه، به پاشای وت: من دلنیام ته‌و واتای ته‌م خهون دیتنه به‌باشی، وه به وردی و زور رون و ناشکرا ده‌توانی لیک بداته‌وه.

فیرعه‌ون که ته‌م قسانه‌ی بیست، به ساقی وت:

به په‌له برو، هه‌رچی زوتره له‌وی له زندان واتای ته‌م خهون دیتنه‌ی لی بپرسه، بزانه چده‌لی.

ساقی به‌له ز به‌لام به شهرمه‌وه چووه خزمه‌ت یوسف و واتای خهون دیتنی فیرعه‌ونی لی پرسی.

یوسف بی ته‌وه‌ی له بی وفایی ساقی قسه بکا، زور ورد و له سه‌ره خوگویی بو قسه‌کان و خهون دیتنه‌که‌ی فیرعه‌ون راگرت و خه‌ونه‌که‌ی فیرعه‌ونی واتا کرد و بویی لیکدایه‌وه. ساقی دوای بیستنی واتای خه‌ونه‌که، گه‌راوه بولای فیرعه‌ون و پوخت و نه‌غذ قسه‌کانی یوسنی بوگنراوه.

جادوای ته‌واو بونی قسه‌کانی ساقی، فیرعه‌ون وده‌س و پیوه‌ند و میوانه‌کانی فیرعه‌ون له‌و واتاو لیکدانه‌وه‌ی یوسف له‌و خهون دیتنه سه‌ریان سورما، واقیان ورمما، هه‌مو به تیکرا چونه سه‌ر ته‌م قسه‌و زور با تاسه‌وه وتیان، خوزیا، ته‌م لاوه‌زانا و پرعيلم و حیکمه‌ته‌مان له نیزیکه‌وه بدیایی، له‌م لاشه‌وه فیرعه‌ون تی‌گه‌یی که واتای خهون دیتنه‌که‌ی زور به وردی و به‌ناشکرا ته‌و لاوه به‌ندکراوه لیکیداوه ته‌وه و ریگه‌چاره‌شی نیشان داوه، فه‌رمانی دا زور به له‌زبچن یوسف به‌پنه لای فیرعه‌ون تا له‌گه‌ل یوسف له‌نیزیکه‌وه ناسیاویی و له زانست و زانینی ته‌و بو‌هه‌سوراندی کار و باری گرینگی نیشتمان و ولات که لک‌وه رگرن.

ساقی له خوشیان زور به په‌له بو‌تازاد کردنی یوسف خو‌ی گه‌یاند به ندیخانه و عه‌رزی یوسنی کرد:

فیرعهون دهستوری داوه ههرچی زوتر ئازاد بکریی و بچیته لای فیرعهون زور تامه زروی دیدارته و زوری پیخوشه بت بینئ.

ساقی وای بیرده کرده وه، کاتئ یوسف ئەم هه و آله بیستی زور خوشحال ده بی و زور زوله زیندان دیتده ری و له گه ل ئەودا ده چیته لای فیرعهون، به لام یوسف به راوه ژوی چاوه روانی ساقی، له پرسف و وهرامی دهستوری فیرعهون داوتی:

برو وه لای فیرعهون و پیی بلئ: تاله بابته منه وه بکوئینه وه جا ئە گهر بی تاوانی منی بو روناک بووه وه وزانی له ده رباری ئەو دا چه ده بوری و ژنانی ده ربار بوچ له باتی پاک کردنی نارنج و لیمو، دهست و په نجهی خو یان بری؟ جا ئە گهر له کاره ساته که، ئاگادار بو و بی تاوانی منی بو ده رکه وت، دیمه لای دهن، با ههر له م به ندیخانه داقه تیس بم.

ساقی به په له گه راوه بو لای فیرعهون و قسه کانی یوسفی بوگیا وه، فیرعهون که بو دینی یوسف ئار او قارای نه بو، زور به له ز دهستی کرد به کوئینه وه له و کار و بار و رو داوه و له ژنانی ده ر بار و ژنی عه زیزی میسر (زوله یخا) سه باره ت به ئەوینی زوله یخا به یوسف پرسیارگه لی وردی کرد، ژنانی ده ربار به تیکرایی پاکی و پاکدا وینی یوسفیان راگه یاند، له پاشان و تیان: یوسف له مرو فانی، راستی، پاکی و بی خه وشی و دروستی له جیهاندا بی و تینه یه و پاکه و چاکه و له چه کانه.

ئەو سا فیرعهون زوله یخای بانگ کرده لای خوئی و راستی و دروستی کاره ساته که ی لی ویست.

زوله یخا چاره ی نه ما، ته نیا ئەوه نه بی راستی کاره که پوخت و نه غد بی درو بو فیرعهون بگیریته وه، جائه وه بو رای گه یاند که من: (زوله یخا) به یه که م ته ماشا عه شق و ئەوینی یوسف ده لیه نیو دل و ده رونم، وه له سوئی یوسف ئەمانم لی برا، شیت و شهیدای ئەو بوم، به لام یوسف به و روجه گه وره و پاکه وه، وه به و ئیراده قهوی و لینه وینه، قهت له ریگای حه ق و حه قیقه ت و راستی و پاکی و دروست لای نه دا و به عه زیز خه یا نه تی نه کرد، وه هه میسه خوئی له من دور ده خسته وه تا ئەو جیگایه له بهر راستی و پاکی گو شه ی ته نگ و تاریکی به ندیخانه ی له باتی کو شکی رهنگا و رهنگی عه زیز له بهر

چاوگرت و تائیسنا و اچه ندین ساله به تاوانی بی تاوانی و له بهر پاکی و داوین پاکی واله به ندا قه تیس، ماوه په کو له پاکداوینی ته و لاوه، که من دل و هه ناوم به و داوه، جه رگم بوی بر اووه و هیزی ته ژنوم شکاو و ته و تین و ته و ژمم له له ش و لاردا بوی نه ماوه.

جا کاتی بو فیرعه ون و فیرعه ونیان بی تاوانی و پاکی و پاکداوینی یوسف دهر که وت و رون بووه وه، ته وه نده دیکه دل و درونیان بو دیتنی یوسف گری گرت و زور به په له ده ستوری دا تا هه رچی زوتره بر و یوسف به ریژ و حورمه تی تایهت بهینه لای من.

نو کته: بویه که مجار که پیاوی فیرعه ن چووه شوین یوسف تاله زیندان بیته دهری، یوسف خوئی گرت، ته گه ر ئیمه مانان بو این خیرا ده هاتینه دهری ده مان وت: جارئ باله م کونه ره شه رزگار بین، ده لین: فیرعه ون کاتی زانی یوسف و راست و ره وان و ئاشکرا خه ون دیتنه که ی بولیکداوه ته و ریگای چاره یشی نشان داوه ویستی خوئی. بچی بو زیندان تا یوسف رزگار بکا به لام له بهر تا غوتی گه ری خوئی نه چو، پیاوی نارد، بو جاری دوه میش که داوین پاکی یوسفی بو دهر که وت، ویستی ته مجاره خوئی بچی و یوسف له گه ل خویدا بیهینینه لای خوئی و کارو باری میسر بداته ده ست یوسف. به لام غوللوری تا غوتی ری پی نه دا، پیاوی نارد، جا کاتی یوسف زانی پاکداوینی ته و بو فیرعه ون و فیرعه ونیان رون بو ته وه، له زیندان هاته دهری و چووه کوشکی فیرعه ون، زور به قه در و ریژه وه فیرعه ون لای خوئی دایناو به یوسفی وت: (انک لدنیا مکین و امین) یوسفیش فهرموی: (و اجعلنی علی خزائن الارض انی حفیظ علیم)

گه لو کاتی یوسف له زیندانه وه هاته کوشکی فیرعه ون، له و ده مه ی دا که جه مال و که مالی یوسف دهر که وت، فیرعه ون و فیرعه ونیان چاویان به و هه موه جوانی وله باری و شکو و شه و که تی یوسف که وت، مات و حه بران مان و زور به ریژه وه له به ری هه ستان و فیرعه ون ده ستی گرت و له نیتزیک خوئی داینا و زوری قه در و ریژ لینا و دلخوشی دایه وه و خه ون دیتنه که ی خوئی بو گنراوه و پی وت پیم خوشه له زاری شیرینی پاک و خاوینی خوئی و اتای خه ونه که م جارئ دیکه بیستم، له بهرا فیرعه ون به یوسفی وت له خه و نمدا دیتم و ا حه وت گای قه له و له جو گه له به ک په رینه وه و له نیو چیمه ن و میرگ و

میږ خوزار یکدا ده ستیان به چهرین و له وهرین کرد، له پاشان ههوت گای له ر و لاغر هاتن و نه و ههوت گاقه له وانان خوارد، دوا به دوا ی نه وه له خه و نمدا دیتم که ههوت گولی سهوز، ههوت گولی ویشک و سپی له وان ئالا و نه و گوله سهوزانه یان تیا برد، به جوړی که ئاسه واریان نه ما و قرته یان لی برا.

یوسف دوا ی بیستنی خهون دیتنه که ی فیرعهون فهرموی:

هه روه کو به پیاوه کهت دا له بهرا رام که یاندبو، ههوت سال و لاتی میسر تهره سال و پرناز و نیعمت ده بی و دانه و یله و ده خل و دان و بهر هم زور و فراوان ده بی، جادوا به دوا ی نه وه ههوت سال ویشکه سال وقات و قری و گرانی و که می ده خل و دانه و یله، رو ددها، نه گهر لیستاوه ریگا چاره ی بو نه دوزر یته وه، هیته هو ی تیاچونی خه لک و له برسیان داخه لک قری تی ده که وی.

فیرعهون پرسى: چاره چی به؟

یوسف فهرموی: جوتیار و ورزیران ده بی له مروکه وه و له م تهره سالانه داله گشت سهر زهوی و ههردی میسر، بهره دارانه دهست بکه ن به کشت و کال و چهنندی گهنم، جو، ههرزن و گال و گوله پیغه مبهره و نیسک و نوک و دانه و یله، تائه وه نده، دانه و یله له م ههوت ساله ی تهره سالیدا نازوخه بکری، که له ههوت سالی ویشکه سالی وقات و قریدا بتوانین خورا بگرین و یارمه تی خه لک و لاوه کی و ههنده رانیش بدهین و ههست به نه داری و ههژاری نه کهین فیرعهون وتی: نه م هه موه دانه و یله چلون؟ وه له کو ی نازوخه ی بکهین؟

یوسف فهرموی: ده بی نه نباری گه وره گه وره (سیلوی نه م سهر دهمه) ساز بکهین و دانه و یله و دانه و یله که یش بو پاراستن له ثافت به گوله وه هه لیگرین و نازوخه یان بکهین. دیاره له کاتی قات و قریدا خه لکی ههنده ران به تاییهت خه لکی و لاته جیران و دراو سیکان، که دین له نیمه ده خل و دانه و یله، وهر بگرین نیمه یش له باتیان پول و دراو

یا کوتال و سرو سیپالیان لیوهر ده گرین و لهه ریگایه وه، هم له مه ترسی قات و قری
خۆمان را بگرین و هم له ریگای فروشتنی، دانه ویله به خه لکی هه نده ران، سامان و
دارایی و پول و دراوی زور به دهست دینین.

فیرعه ون له بیستنی ته و قسانه ی یوسف که زور زانایانه و پسیورانه بو، شاد و خوشحال بو،
ته نگوستیله ی تپلی له دهستی خوی دهر هیئا و کردی یه تامکی یوسف و تاجی پشایی
خویشی هه لگرت و نایه بان سه ر یوسفی نازدار و ژیر و پرعه قل و ته گبیر و به مشور و خه م
خوری خه لکی هه ژار و نه دار و نیوخو و هه نده ران، وه به یوسفی وت: تو به وه هه موه
زیره کی و ژیری و کارزانی و کاردانی و به مشوری و شیای یه وه، شیای فهرمانره وایی
میسری و من دلنیام خه لکی به هو ی ژیری و پرته گبیری تو وه، ده که ونه خیر و خوشی و
دارا و ده وله مه ند و تیر و ته سه ل ترده بن.

یوسف ته نگوستیله که ی وهرگرت، به لام تچه که ی به پاشا داوه و گوتی:

من له پله ی خه زینه داریدا، باشتر ده توانم کار بکه م و بو ئاوه دانی نیشتمان و ولات
بکو شم و یارمه تی به خه لک بده م و میسر ئاوه دان و ئاوه داتر بکه م و خه لک بخه مه
خیر و خوشی تا له ناز و نیمعه تی باشتر دا بژین و له مه ترسی قات و قری و برسیه تی و
نه داری و هه ژاری رزگاریان، بکه بن.

فیرعه ون قسه کانی یوسفی په سه ند کرد و به مجوره یوسف بووه خه زینه وان و پول و
دراوی ولاتی گرت ته دهست و بو فراوان بونی دان ویله، ده ستوری داتاله و جهوت ساله
ته ره سالانه دا، دانه ویله یی زور بچینن و به ره همی زور و باش به دهست بهینن و له
سیلو ساز کراوه کاندابه گول و خوشه وه بو سالانی و یشکه سالی و قات و قری ئازوخه ی
بکه ن. (۱)

(۱) میژو ده نوی: ههر له و سالانه دا عه زیری میسر مرد و زوله یخا له کوشکی غیرهت دهر کراو

پیر بو و که م که م سومای چاوی له دهست داو له کوچه و کولان دا دهر به ده ربو - شه پوئل

جادوای تهره سالی و فراوانی دهخل و دان ویشکه سالی و قات و قری داهات، جا یوسف به ژیری و دلسوزی دهخل و دانه ویله پاشه که و ته کانی له نیو خه لکدا له میسر دا بهش بهش ده کرد و زیادی به که یش به کریارانی ههنده ران ده فروشت، هه موئه و کارو بارانه له ژیر چاوه دیری یوسف دابو، یوسف خوئی دانه ویله ی به کریارانی دراوسی و خه لکی ههنده ران ده فروشت، نه وه کومافی که سی بخوری و زولم له هه ژارو بی نه نوایی بکری.

ده گیر نه وه نازوخه و دانه ویله، خانه دانی یاقوب له که م و کوری دا، یه عقوب لیبرا تا کوره کانی بنیرینه و لاتی مبسر بو دانه ویله کرین.

جا یه عقوب به کوره کانی خوئی فهرمو: بیستومه له میسر دا پاشایی زانا و دههنده و کارچاک، له سهر کاره و زور دهست روویه و دلایه، بچنه میسر لای ئه و پاشایه دانه ویله و خوارده مهنی ئاماده بکه ن و بیهننه وه بو مال و مندال و خاو خیزان.

یه عقوب بنیامینی لای خوئی راگرت و ده کوره که ی دیکه ی ناردی میسر بو کرینی دهخل و دان.

□ ده گیر نه وه، دوا به دوای ئه وه ی که یوسف که و ته چالاو یاقوب روژ بو روژ زیاتر ئوگری بنیامین زاروکی گچکه ی خوئی ده بو و جیگای یوسفی له دلی باوه یاقوب دا بو خوی خوش کردبو، یاقوب نه ی ده توانی تاوئی، کاوئی له بنیامین دوربی.

به لی خوینه رانی ریژدار کورانی یاقوب ریگای میسریان گرتی بهر، کاتی گه یشتنه میسر، ئه وانیان برده لای یوسف. یوسف کاتی چاوی به وان که و ت ئه وانانی نانسیه وه و دله خور په ی پی که و ت و دلی دا که و ت، به لام به سهر خوئی نه هیئا و خوئی لی ئاشکرانه کردن و به پیشکاره که ی و ت: بیانیه نه جیگای پشودان تا ماندو بونیان ده رچی، وه میوانداری یه کی باشیان بکه ن، ئه ویش کورانی یاقوبی برده جیگای پشودان و میوانداری یه کی باش و پیوانه یان لیکردن.

بو روژی دوا پیدا، یوسف ئه وانانی بانگ کرده لای حوی و پرسیری لیکردن:

ئیوه کین و له کام تیره و هوژن و له کوئوه هاتون؟

ئه وانیش له وه لآمی یوسف داوتیان: ئیمه کورانی یاقوب پیغه مبه رین و له نه وه ی
ئیسحاق و ئیبراهیم پیغه مبه رین و له که نعه انه وه هاتوین ده خل و دان بکرین بوخاو
خیزانمان، چونکا دانه ویله مان له که م و کوری داوه، که ندوه ئارده که مان له بن کران دایه.
یوسف و تی: چهند روژی بمیننه وه تا بزانه راست بیژین یا دروژن.

کوره کانی یاقوب تیکرا وتیان: ئه ی پاشا ئیمه باوکی پیرمان هه یه که یه کی له کوره کانی له
دهست داوه، ئه ونه له سویی ئه و زارو که گریاوه و کولیاوه، چاوی ئاوی هیناوه و گلینه ی
سپی هه لکه راوه، ئه گهر چهند روژی ئیمه را بگری ده ترسین له سویی ئیمه دیت بکاو
بمری.

یوسف به بیستنی باری ژین و ژیانی باوکی دلی ته کانی خوارد و حالی گورا، به لام به سه ر
خوی نه هیناوه له برا کانی پرسی:

چی به سه ر ئه و کوره (یوسف) داهات، وتیان: گورگ خواردی. یوسف وتی: ئایا برای
دیکه تان هه یه؟

وتیان: به لی برای چکوله ترمان له خو مان هه یه که باو کمان بو دلخوشی خوی ئه وی لای
خوی راگر تووه.

یوسف فه رموی: من به قسه ی ئیوه باوه ر ناکه م، ئیوه ده بی بو سه لماندن قسه ی خو تان،
کاتی بو جاری دوهم ده تانه وی بینه وه میسر، ده بی برا چکوله که تان له ته ک خو تان بهیننه
میسر تا بتوانم دانه ویله تان پیی بده م، ده نا ده بی به دهستی خالی بگه ری نه وه، کورانی
یاقوب به تیکرایی به لینیان دا، که له گه رانه وه بو میسر برا که ی دیکه یشیان له گه ل خو تان
بهیننه میسر، جا یوسف ده ستوری دا تا دانه ویله یان بده نی و هوړ و جه والیان له گه نم و
دانه ویله بو ئاخنین، له هه مان کاتدا یوسف به پیشکاری خوی وت:

کو تال و نرخی که بو کرینی دانه ویله هیناوه یانه، به دزیه وه بو یان. بخه نه وه نیو باره کانیان.
گه لو برا کانی یوسف دوای پر کردنی باره کانیان له ده خل و دان به ره و که نعه ان گه رانه وه
و چونه وه خزمهت یاقوبی باوکیان، وه ئه وه ی واله و سه فه ره داله میسر روی دابو، زور به
وردی بو باوکیان گیراوه، وتیان:

بهست به لآم خوئی ئاشکرانه کرد و دهستوری دازور جوان و باش له و میوانانه، ریژ بگرن و میوانداری یه کی باشیان بکهن.

له پاشان بنیامینی براچکۆلهی خوئی بانکرده لای خوئی و خوئی به دزی براکانی دیکهوه، بهم ناساند و فهرموی: من یوسفی براتم که وتویانه گورگ خواردومی. ههر دو برا بهم له و نه به یه ک شادبون و یه کترینیان گرته باوهش و یه کترین به تاسه وه تیرتیر ماچ کرد، جاله پاشان یوسف مو به مو رابورد وی خوئی بو بنیامین گیراوه که چی به سه هاتوو و چلون سهر که وتو و گه یشتوته ئەم پله و پایه و شکوێه. ههروا له بنیامینی ویست باوسی باوکی بو بکاتابزانی چلونه و له چ باریکی ژین و ژیان دایه. بنیامینیش ئەوهی له بابته باوه یاقوبه وه دهی زانی بو یوسفی گیراوه و رای گه یاند که ئەوه نده له سوئی دوری توگیراوه، چاوی ئاوی هیناوه و گلینهی سپی هه لگه راوه و پشتیشی کۆم بوته وه و وه ک گوچان، چه ماوه، داماره.

جا کاتی یوسف له بابته باوکی یه وه ئاگادار بو، کاوه ژمیریک به هه نسکدان و به قولی گریانه وه، گریاوه سوئی یان دلی بورایه وه، جا کاتی کهم کهم ئارامی گرت و هاته وه سه رخو، وتی: لئبروم تاتو لای خووم را بگرم تا به لکو باوکیشمان بیته ئیره، میسر. جا یوسف دهستوری داده خل و دانی زور به براکانی بدن و باره کانیاں بو ته زی بکهن له دانه و یله وله بنه وه به یه کی له پیشکاره کانی فهرموبو: تاکاسه ی پیوانه که به نهینی بخه نه نیولاباری بنیامین و بیکه نه ههراو هوریا و بانگه و از که پیوانه که، دیارنییه ئەبی دزایی. پیشکار بهو جوړه ی کرد و گه ران به دوا ی پیوانه که داو له نیو لاباری بنیامین دا دوزیانه وه، هه و الیان به یوسف دا و ئەویش فهرمانی دا تا که سی که کاسه ی پیوانه که، له نیو باریدا په یدا کراوه ئەبی را بگيردری.

براکان که ئەمه یان زانی زور نیگه ران و په شیو بون و کهوتنه پارانه و لالانه وه و رایان گه یاند ئە گه ر ئیمه بی ئەو بچینه وه که نعان لای باوکمان، ئەو باوه پیره، زه وی گیره، دل برینه، له سوئی یان دیق ده کاو به سهرماندا ده مرئ، جاله بهر ئەوه تکامان وایه له باتی بنیامین یه کی له ئیمه گل بده وه، چونکا باوکمان دوا ی یوسف دلی به بنیامین داوه و دلی

پاشای میسر رای گہ یاندکہ ٹہ مجارہ ٹہ گہر بچینہ وہ میسر نازو خہ مان پی نادا مہ گہر بنیامین لہ تہ کک خو مان بہینہ میسر.

یاقوب لہ سہرہ تاوہ بہ ناردنی بنیامین بو میسر دژ بوورای گہ یاند من دوای یوسف دلّم بہ بنیامین داوہ و دلّم بہم خو شہ جالہ بہر ٹہوہ بنیامین تان لہ گہلدا نانیرم.

براکانی بنیامین وتیان: باوہ مہرج بی ٹیمہ زور باش و مرویانہ و برایانہ چاوہ دیری لیّ بکہین تا بیّ وہی بیہین و بیہینہ وہ خزمہت توّ.

یاقوب و تی: ٹایا لہ بابہت بنیامین ٹہوہ نندہ تان باوہر پی بکہم کہ لہ بابہت یوسف وہ باوہر و بروام پیّ کردن؟

براکان وتیان: ٹہی باوہ، سویند بہ خوا بہلین بیّ پیاوانہ ٹاگامان لہو لاوہ، بیّ نہیہ لین، مویہ ک لہ و کہم بیٹہ وہ، لہو ماوہ کہہ دہچینہ میسر و دہ گہ ریٹہ وہ، لای توّ ٹہی باوہ! لہو کاتی و توو یژدہ داخہ ریکی بار کردنہ وہیش بون، لہ پردیتیان کہل و پهل و نرخہ کہیشیان لہ نیو بارہ کاندایہ و بو یان گہ راوہ تہوہ، بو دواوہ کہہ بو دانہ و یلہ کرین بردبویانہ میسر.

یاقوب بہ دیتنی ٹہو کہل و پہ لانہ دہلہ تہ پہی پیّ کہوت و نوری ہیوا و ہومید لہ دلیدا نوری داوہ و لہ دلہ وہ و تی: ٹہم پیاوہ تی یہ، لہ تاییہ تی یہ کانی یوسف دہچیّ و چاوہ روانی دیتنی بنیامینی برایہ تی، بو پیّ و اٹہم کہل و پہ لانہ یشی بوخستونہ تہوہ نیو بارہ کان تازیاتر تا سہ باری چون بو میسر بن، یاقوب کہہ ہیوا دیتنی یوسفی کوری لہ دلّ و دہرونیدا روناک ہہ لگہ رابو، رازی بو تا بنیامینیان لہ گہلدا بنیریتہ میسر و لہ دلّیشہ وہ بنیامینی بہ خوا سپارد و تی: ہہر خواہیہ پاریزہرو راگرو دہہ نندہ و دلّاوا و دلّوفان.

□ بہ کورتی و بہ کوردی بیژین: دوای ماوہ یہ کک، کہ نازو خہ و دانہ و یلہی خاو خیزانی مالہ باوہ یاقوب لہ کہم و کوری دا، کورہ کان چونہ خزمہت باوکیان تا بنیامینیان لہ گہل بخا و بو گہنم کرین دوبارہ بچنہ وہ میسر، یاقوب دوای را سپاردنی زورو دوعای خیر کردن بوٹہوان، بنیامینی پیّ سپاردن.

جا کاتیّ کورانی یاقوب چونہ میسر، چونہ لای یوسف، جا چون یوسف چاوی بہ براکانی کہوت ٹہسرنی شہوق لہ کالانہی چاوہ گہش و جوانہ کانیدا جہم بو و حلہقی

بهم خوښه و دوری هم کوره بو باوکمان گران ته و او دهبی و ټیمه یش نه وه ندهی دیکه لای باوه کاروبارمان دهبی خراوه و ټابرومان ده تکی و تکاوه و که سایه یتمان دهبی پوچاوه.

یوسف وتی: هممه له قانون و شهر یعه تی ټیمه دانیه، که که سی تاوان بار بی و یه کی دیکه ی له بار مته دا بگیردری، چون کاسه ی پیوانه که له لاری بنیامین دا په یدا کراوه، ټه بی ټه و قه تیس را بگیردری، به لی: چون براکان زانیان گریه و زاری و پاره نه وه که لکی بویان نیه، براگه و ره که یان و تی: من لیره له میسر ده مینمه وه، ټیوه بگه رینه وه که نعان لای باوه و پیی را بگه یین هم کاره ساته قه و ماوه. جاکاتی گه یشته وه لای باوه، یاقوب روانی و زانی که بنیامین له گه ل براکانیدا نیه و نه گه راوه ته وه، پرسه که و بنیامین؟ کوره کانیش ټه وه ی له و روی دابو، ورد بو یاقوبیان گپراوه، به لام یاقوب بروای به قسه کانی ټه وان نه کرد و پیی و تن:

بوچ جوان چاوه دیریتان له و نه کرد، چلونه؟ که هر پیکه وه ده رو نه شوینی یه کی له ټیوه به جی ده مینی و که می دینن، به مجوره و به مشیوه ټیوه ده رو، ده ترسم هه موتان له کیسن بچن. کوره کان و تیان باوه! خواتا گایه له م بابه ته وه قسه کانمان راسته و بنیامین ټیستا لای پاشای میسر به بار مته را گیراوه و براگه و ره شمان لای ټه و جیماوه، پاشای میسر زور مرویه و پیوانه به تاوانی دزی کاسه ی پیوانه، بنیامین لای پاشا را گیراوه. ټه گهر به باشی بزانی تو نامه یه ک بو پاشای میسر بنوسه و ټه و له کار و باری ژبانی خوټ ټاگار بکه، به لکو خوا بیکاو که ند و کوسپ لاجی و تویش خه فه تی دوری بنیامینت له دل ده رچی.

یاقوب له سهر ټه سپارده ی، کوره کانی به مشیوه نامه یه کی بو عه زیزی میسر (یوسف) نوسی: به ناوی خوی به خشه رو دلاوا: بسم الله الرحمن الرحيم + من تاه نهیه الحکیم. دلاوایی و کارچاکی پیانوه تی تو سه باره ت به خاوخیزانی پیغه مبه ر ایه تی، بوته هو تازیندوم دوعای خیر و ته مته نی پر به ره که تت بو بکه م، چاوم له خه فه تی دوری زار و کم یوسف سومای نه ماوه و گلینه م سپی هه لگه راوه و پشتم وه ک قه فی گوچان چه ماوه و هیزم نه ماوه، جه رگم له سوئیان براوه. بزانه ټیمه له بنه ماله ی پیغه مبه رانین، ده رد و

مهینهت به سهرماندا باریوه، باوه گه وره م ئیبراهیم له ئاگری نمرود خراوه و ئیسماعیلی باو کم سهر بریاوه و به رانی له باتی دریاوه، منیش له دوری یوسفی کورم به لئی یوسف دلم هه لقرچاوه و له بهر گریان و زاری سوّمای چاوانم له دهست داوه، ئیستا دلم به بنیامین داوه، تو بهرکه به ملاوه و بنیامین له بهر من بنیره وه بو دواوه، بو که نعان بو لای ئه م باوه دلسوه تاو، لیتقه و میاوه، که یادگاری یوسفی کورمه، که به فرمانی تو نار دومه ته میسر بو ئه و ناوه که دهخل و دانه ویله مان، بووه ته واوه بو م بنیره وه تا به ندی جهرگ و دلم نه پساوه، تابوت بکه م دوعای خیر و ته مهنی پر به ره که ت، بو تو، بیی ته واوه، له لایه ن ئه م لیتقه ماوه، دل شکیا به وه. (ان الله لا یضیع اجر المحسنین) ئه وسایه قوب نامه ی مور کرد و دایه دهست کوره کانی و ئه وانی به ره و میسر ریی خست به و هیوا به تا بنیامین بگه ری نه وه بو دواوه، بو لای باوه دل سوزیا وه.

کوره کان زور به په له به ره و میسرگه رانه وه و یه کسه ر، وه راست چونه لای یوسفی دل بریاوه و نامه ی باوه ی بو رو ن کرایا وه، جاکاتی یوسف وینه ی دهس و خه تی باوه ی دریا به نیوچاوا، بو یی روانی و خویندی یه وه، حه به سیاو، گریا وه نامه ی نابان چاوی فرمیسکاوی و تیرتیر ماچی کرد و نایه وه سهر نیو چاوانی، دهسخه تی ماله باوانی، جادوا به دوا ی ئه وه، دهستی کرد به خویندنه وه ی نامه ی باوه، کاتی له خویندنه وه ی بو ته واوه، یوسف به ناچار خو ی ناساند به و برا دهره تان برا وانه و ئه وانی گرت ته باوه ش، به ته واوی و دلاوایی و لیبور دوی، وه کاره ساتی خو ی مو به مو بو یانی گرا وه و به وانی وت: هه رچی بو یا له رابورد و داقه و ماوه، رق و قین سه باره ت به ئیو. له دلمدا نه ماوه، برا کان به بیستنی قسه و پیاوه تی یوسف گشتیان له قولپه ی گریان دا و دهستیان کرد به گریه و زاری و پارانه وه تا یوسف له تاوانیان ببوری و لیان خو ش بی و خو یان دا به سه ر پی یوسف داتا به دل بیان به خشی.

برا کان به تیکرا له ناخی دل و دهر ونه وه تو به یان کرد و شوکرانه یان به جیی هینا. ئه وسایه یوسف کراسی به رخوی ده رهینا و دایه دهست برا کانی و پیی و تن: ئه م کراسه م بهرن بو باو کم تا بیهیننی به سه ر چاویدا و چاوی بینایی بیته وه و هه روا دوسه ت و شتریشی پیدان تا

له که نعان وه مال و کوچی خوئیانی لی بار بکهن و بیهننه میسر و له میسر دا پیکه وه بژین و رای بویرن.

یه هو دا کراسه که یوسفی هه لگرت و له گهل براکانی هه مو پیکه وه به په له گه رانه وه بو که نعان، یه هو دا که له پیشه وه ده روپی کاتی گه یشته خزمهت باوکی، مزگیتی دا که کراسی یوسفم بو هیناوی، یاقوب کراسه که ی گرت و نایه سهر چاوانی و دهستی کرد به گریان و له پاشان چاوی به و کراسه سپی یه وه و چاوی کراوه و بینایی هاته وه سهر گلینه کانی. جا کاتی چاوی یاقوب کراوه، له بابته یوسفه وه پرسیاری له کوره کان ده کردو ئه وانیش له سیر تا پیاز هه مو شتیکیان مو به مو بو باوکیان گنراوه، جادوای قسه و باسی زور یاقوب زور به تاسه وه دهستوری دا تا هه موبنه ماله ی یاقوب بار بار بکهن و به ره و میسر بکهونه ریگا و بچنه میسر.

له م لاشه وه یوسف دهستوری داتا چاوه روان بن، تا بنه ماله ی یاقوب له میسر نیزیک بونه وه، ئاگاداری بکهن و هه والی هاتی باوکی پی بدهن. یوسف خه ریکی کار و باری ولات و دابین کردنی رسی و روزی خه لک بو، له پر خه به ریان دا که له لایه ن که نعان وه مال و کوچی یاقوب به ره و میسر دی.

یوسف زور شاد و خوشحال بو، زور به دل و داو له گهل کوری زور له خه لکی میسر چونه به ره و پیری یاقوبی باوکی، له ولای شاره وه، یوسف چو به ره و پیر باوکی و یه کتریان له باوه ش گرت، له حالیکدا فرمیسک له چاویان دد تکا، یه کتریان تیر تیر، وه زور به تاسه وه ماچ کرد و یاقوب یوسفی دل به ندی توند نوساند به سینگی یه وه، تا ئوخه ی له دل و دهرونی بریا و خوشی و شادی له دهرونی پرگری گه ریا.

گهلو: باوک و کور دوا ی ساله ها دوری دیداریان به یه کتر شاد بو و له خوشیان پیمان، وه ئه رز نه ده کهوت، به و شوکرانه هه مو به ندی یه کانی میسر نازاد کران و جه ژنی زور خوش و پرشکو به بونه ی شاد بونی یوسف به یاقوبی بابی له میسر دا ساز دراو جیژنی زور خوش به ریوه بریا.

به لی نازیزان یوسف باوکی و خالتیکی نابان ته خت لای خوئی و براکانیشی تیکرا له گهل

باوہ و دایہ، (زردایک) چونہ سوژدہ بہو شو کرانہ وہ، براکان داوای لیبودنیان لہ یوسفی
برایان کرد و ئەویش لییان خوشبو و دلداری دانہوہ و پیی و تن: لہ خواداوای لیبودن
بکہن تا خوایش لیٹان بیوری ہہروہ ک من لیٹان دہ بورم.

جالہ و دہمہی دا یاقوب روی کردہ یوسف و پیی فہرمو: ئەمہ بو واتای خہون دیتنہ کہت
کہ خواہہ راستی گئیرا و ئیستا دوا ی چل سال ئەو خہون دیتنہ ہاتہدی.

□ دہ گئیرنہوہ روژی لہ روژان یوسف لہ گہل ہندی کہس دا بہ شارادہ گہ را تالہ نیژیکہوہ
برواننہ باری ژیانی خہلکی، لہ ناکاو یوسف چاوی کہوت بہ زولہ یخا، وا پیرو کوم
بو تہوہ و بہ کوتہ کوت دہروا و چاویشی لہ سو ما کہ و تہو، یوسف لیی چوہوہ پیشہوہو
پیوت: ئەی زولہ یخا بہ سہرہاتی کار و باری خوتم بو بگئیرہ وہ تا ریژ و ہیژت بو
بگئیرمہوہ، وہ ئیستا کہ بیوہ ژنی مارہت بکہم.

زولہ یخا لہوہ لاما وتی: ئەو سہ رده مہی کہ لہ تافی لاوی، جوانچاکی، خوشیکی و بینایی
دا بوم، دوریت لیم دہ کرد، ئیستا جوانی و ہیژ و بیناییم لہ دہست داوہ، دمخوازی؟ ہہی
ہو، ہہی ہو، لہ کیسم چو.

یوسف وتی: ئەو سہر دہمہ، تو میژدت ہہبو، بلی بزائم ہہر ئارہ زویہ کت ہہیہ تا بوٹ
جیی بہ جیی بکہم.

زولہ یخا وتی: چوارشتم دہوتی ئە گہر بکری: ہیژ، ریژ، بینایی و جہوانی.
یوسف فہرموی: شوم پی بکہ ریژ و ہیژ پەیدا دہ کہی، بہ لام بینایی و جوان بونہوہ بہ
دہست خودایہ.

وہ حی و ئیلہام ہات (ئہوہی لہ توانات دایہ ئەنجامی بدہ و ئەوہی لہ وزہت بہ دہرہ لہ
خوای بخوازہ).

یوسفیش ہہروای کرد و زولہ یخای مارہ کرد و خوایش بینایی و جوان بونہوہی بہ
زولہ یخا بہ خشی.

□ دہ گئیرنہوہ دوا ی چہند سال کہ یوسف بہ دیداری باوکی شاد بو و زولہ یخای مارہ
بری، فیرعون مرد و یوسف بوہ ہہمہ کارہی ولاتی میسر و لہ فہرمودہ دایہ، دہلین:

یاقوب دواى ته وهى به دیداری یوسفی کوری شاد بو، سی سالی دیکه ژیاوه و له سه ره مه رگ دا به یوسفی فهرموه: لای ئیبراهیم باوه گهوره م له ولاتی شام بم نیژه ده لئین: یوسفیش سپارده ی یاقوبی بابی به جیبی هیناوه و یاقوب له شام له نیژیکه حه زره تی ئیبراهیم خه لیل ئیژراوه.

□ ده گێرنه وه حه زره تی یوسف دواى وه فاتى باوکی ۲۲ سالی دیکه ژیاوه و له ۱۱۰ یا به قسه یی دیکه ۱۲۰ سالییدا به ره و لای خوا بارکه ی تیکناره.

نه مه یش چه ند شیعی گول بژیژی کوردی له بایه ت یوسف و زوله یخاوه:

یوسف بو هاوده م حه زره تی یاقوب له لای باوکی بونازدار و مه حجوب زوله یخا

ئه ی براینه بن ئاگادار	له باسی نه سه ب زوله یخای دلدار
باوکی حاکم بو له شاری (نه یموس)	له لای روزاوا گه و ره و به ناموس
کچیکى جوانی هه بو پادشا	شیرین و دل به ر ناوی (زوله یخا)
سه ر تا پای عه یب بالاوه ک چنار	نازک و له تیف وه ک گولێ به هار
□ شه وی نه سیم نه وه هار وه ش ته ر	جه سنوی شه میم گول زار دل که ش ته ر
زوله یخای زولف دیز چه رخ چه م سیاو	دیده ی مه خموره ش مه ست جام خاو
چون زوله یخا دیش شیوه ی شیرینه ش	هیلال ئه برو به در جه بینه ش
حه یران بی جه و حوسن شیوه و شه مایل	به ک دل نه صه د دل په نه ش بی مایل
صوب شه مال په رده ی ظلّمانی لا به رد	که رگه سیاوی هیله ی چه رمه ش که رد
جه قاسپه ی ژه ره ژ چریکه ی بولبول	بی وه زیر و به م سه را په رده ی گول
مه شاطه ی نه سیم ئارام ده سته ش به رد	گوشواره ی شه و نم نه گوشى گول که رد
سوچیا ئه عضاش جه مه یل دلدار	ساکت بی جه خه وف شه ماته ی ئه غیار
دلّه ی خه مبارش وه خوم خه م مه وهرد	وه هه زار مه ی نه ت شه و، وه رو مه به رد
په رده دار به زم مه یخواران شه وهن	په رده پوش راز دلداران شه وهن
واده ی سوژ و ساز ده رویشان شه وهن	جای راز و نیاز دل ریشان شه وهن

یاگهی ریزه‌ی رازهام دهردان شه‌وهن
 چه‌جله‌ی په‌روانه‌ی شه‌یدای شه‌م شه‌وهن
 قه‌لای شه‌و چهند راز چه‌صاری که رده‌ن
 زوله‌یخاوه‌ی طور شه‌و چه‌نه‌ش مه‌ویه‌رد
 وه‌ختن شه‌راره‌ی فه‌نا بشو لیم
 یوسف نه‌گوفتار زوله‌یخای عه‌زیز
 واته‌ش نه‌ئه‌ولاد نه‌وه‌ی ئاده‌مم
 ئه‌رتوشور عه‌شق من شه‌یدات که رده‌ن
 به‌ساق سیمین بانوی گه‌و هه‌ر سه‌نج
 به‌لی ئه‌و ته‌رلان گه‌نج بی‌به‌هان
 زوله‌یخا چونمار لوا وه‌گه‌نجه‌ش
 گاگامه‌نالاً چون دهرده‌داران
 شیرین شه‌م ییز چه‌نی بار وه‌رد
 □ شه‌وی له‌شه‌وان سه‌ری نایه‌وه
 له‌خه‌ودا یوسف هاته‌به‌رچاوی
 مات و سه‌رگه‌ردان بون بو‌گوفتگویی
 له‌پاش یه‌کسال بو، یوسفی سه‌روه‌ر
 به‌بالای عه‌رعه‌ر گوفتاری شیرین
 هاته‌به‌رده‌می زور به‌خاوینی
 رابه‌ری له‌خه‌و، نازداری شیرین
 پالی دایه‌وه سه‌ر کورسی زیرین
 جادوای ئه‌وه‌ی یوسفیان خسته‌چالاً و بازانین براکانی یوسف چیان به‌یاقوب وت:

گه‌رانه‌وه دوا بو‌شاری که‌نعان
 له‌ده‌نگی گریان مه‌خلوق خروشان
 به‌شین و رور و به‌زاری و گریان
 یاقوبی هه‌زار دهرونی جو‌شا

جاگهی سکالای هام فه‌ردان شه‌وهن
 حوفله‌ی نوشانوش باده‌ی خه‌م شه‌وهن
 عاقلان ماچان شه‌و قه‌لای مه‌رده‌ن
 صوب شه‌فه‌ق ئاسا ئه‌سیرین پاک مه‌که‌رد
 ئامانه‌ن دل‌به‌ر ره‌حمت یو پی‌م
 واز که رد قوفل قاف حوقه‌ی گه‌وه‌هر ریز
 جنس ئاو و خاک فیرقه‌ی عال‌مم
 بی‌تاو و تاقت هووه‌یدات که رده‌ن
 حه‌لقه‌به‌ست ئه‌ومار نه‌دوره‌ان گه‌نج
 هه‌ر گه‌نجی مارپیش مه‌بو پاسه‌وان
 فزون بیی ئه‌ندوش گران بیی ره‌نجه‌ش
 گا مه‌بی مه‌لول چون ئازیته‌بازان
 سالی به‌ی ده‌ستور جه‌عومه‌ش و یه‌رد
 له‌حوجره‌ی نازدار بو‌خوی مایه‌وه
 بردی ئارامی جه‌رگ و هه‌ناوی
 نه‌ی ئه‌دا به‌که‌س مه‌یلی دلی خوی
 هاته‌وه‌خه‌وی زوله‌یخای دل‌به‌ر
 رومه‌تی وه‌ک گول شوخی نازه‌نین
 زوله‌یخا ده‌ستی برد بو‌داوینی
 به‌که‌یف و خو‌شی و شادی و پیکه‌نین
 عه‌قلی هاته‌سه‌ر گوفتوگویی شیرین

فهرموی پیم بلین: تو خودا روله گیان
بو له ناوچونی یوسفی نازدار
فهرموی: ئەه یهاوار جهرگم براوه
عاقیبهت فهرموی: (فصبر جمیل)
جادوای ئەوهی یوسف که و ته زیندان
عەزیز ئەمەری کرد دەر حال غولامان
شاعیری بیر وردو بوژینه‌ری واژه‌ی جوانی کوردی، زانا و نیشتمان ویست، به ریژر عومەر
سالجی ساحیب، (کولیل)، له و شوینە‌ی که زوله یخا به یوسف ده‌لی:
به شی‌عرو هونه ده‌لی:
موعجیزه‌ی جوانی تو‌یه ده‌زانم
له‌با به‌ت براکانی یوسفیشه‌وه ده‌لی:
برا چوزانی قیمه‌تی گه‌وه‌هر
یاقو ده‌زانی قیمه‌تی چه‌نی
له‌به‌رچی ده‌که‌ن شیوه‌ن و گریان
مات و عاجز بون، ح‌زین و غه‌مبار
یوسف فه‌وت‌اوه ه‌ی‌زم نه‌ماوه
به ل‌کور ره‌حم کات خالقی جه‌لیل
یوسفیان هه‌لگرت بردیان بو زیندان
شاعیری بیر وردو بوژینه‌ری واژه‌ی جوانی کوردی، زانا و نیشتمان ویست، به ریژر عومەر
سالجی ساحیب، (کولیل)، له و شوینە‌ی که زوله یخا به یوسف ده‌لی:
به شی‌عرو هونه ده‌لی:
موعجیزه‌ی جوانی تو‌یه ده‌زانم
له‌با به‌ت براکانی یوسفیشه‌وه ده‌لی:
برا چوزانی قیمه‌تی گه‌وه‌هر
یاقو ده‌زانی قیمه‌تی چه‌نی